DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 1
JANUAR 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1

JANUAR 1964

113. ÅRG.

Indhold:

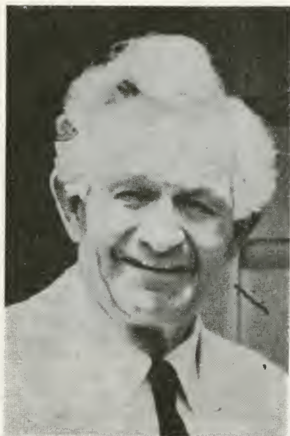
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9 %, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

„Intet andet navn"

af Præsident *David O. McKay*

For nogen tid siden var der en del af jer, der havde lejlighed til at glæde jer over en film, »Det angår familien«, som blev vist en lørdag aften ved et genealogisk møde under en stavskonference. Mine medarbejdere ved Improvement Era har bedt mig om, at hvad jeg sagde efter filmens afslutning, må blive sat på tryk. Jeg deler derfor disse tanker med jer nu. Jeg sagde:

»En af de vigtigste faser indenfor evangeliets aktiviteter er forbundet med templerne.

Det stedfortrædende tempelarbejde er fuldstændig afhængigt af intelligent, konstant genealogisk efterforskningsarbejde.

Genealogisk efterforskningsarbejde er ikke blot en funktion af præstedømmet, men også en pligt for enhver familie.

Hvis det bliver udført samvittighedsfuldt, bidrager det til enighed i hjemmet og tillader os at fange synet af den guddommelige natur.

Lad os derfor som en Kirke og som et folk arbejde af al vor magt på at gøre os kvalificerede som frelsere på Zions Bjerg«.

Hvorfor bruger vi som en Kirke og som et folk vor tid og vore midler først på genealogisk arbejde og dernæst i templerne?

De husker, at ved en vis lejlighed spurgte en af jødernes rådsherrer Jesus angående den rette vej til at komme ind i Guds Rige. Han troede, at Jesus kunne svare ham autoritativt, fordi, sagde han: ».... vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud ....« Enkelthederne i denne mindeværdige evangeliesamtale vil verden måske aldrig få at vide, men en indsigt i dens betydning gives ved følgende betydningsfulde ord af Jesus: ».... Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds Rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« *(Johs. 3:5).* Det er tydelige ord, eftertrykkelige og letfattelige, selv om Nikodemus på det tidspunkt undrede sig og tilsyneladende ikke rigtig fattede deres fulde betydning!

Ved en anden lejlighed var der i den samme by samlet en stor skare jøder, som lyttede til en apostel, som bar vidnesbyrd om, at Jesus var Guds Søn, menneskenes Opstandne Frelser. Mange i forsamlingen blev overbevist om, at han talte sandhed. Da de var klar over, at Ophavsmanden til evig frelse var blevet korsfæstet i den samme by, hvor de nu var, og at de og deres landsmænd havde fornægtet hans lærdomme angående frelse, sagde de: ».... Brødre! hvad skal vi gøre?« *(Ap. Gern. 2:37).*

Et vigtigt spørgsmål, dette, øjensynligt det samme, som det jødernes rådsherre havde stillet Jesus omtrent to år tidligere. Det er betydningsfuldt, at apostlenes svar nævnte de samme midler til frelse, som Jesus gjorde i sit svar til Nikodemus: ».... Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.« *(Ibid. 2:38).*

Nu er spørgsmålet: siden omvendelse og dåb ved vand så vel som ved Ånden er nødvendigt til frelse, hvorledes skal så de millioner, som aldrig har hørt evangeliet, som aldrig har haft lejlighed til at omvende sig eller blive døbt, komme ind i Guds Rige? I sandhed, en kærlighedens Gud kan aldrig være tilfreds, hvis størstedelen af Hans børn er udenfor Hans Rige, dvælende for evigt enten i uvidenhed, elendighed eller helvede. Sådan en tanke er oprørende for intelligente sjæle. På den anden side, hvis disse millioner, som døde uden at have hørt evangeliet, kan komme ind i Guds Rige uden at adlyde evangeliets principper og ordinanser, så var Kristi ord til Nikodemus ikke en udtalelse om en almindelig og evig sandhed, og Peters ord på pinsefestens dag havde ikke en altomfattende gyldighed, selv om han tydeligt sagde: »Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« (Se *Ibid. 2:39).*

Nu lærer Jesu Kristi evangelium, at *hele* menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod dets love og forordninger. Vendingen »hele« er heller ikke begrænset i sin betydning til kun at omfatte nogle udvalgte få; det betyder ethvert barn af en Kærlig og Guddommelig Fader. Og dog er hundreder millioner døde uden nogensinde at have hørt, at der findes sådant noget som en evangelieplan.

Alle nationer og racer har en retfærdig fordring på Guds nåde. Da der kun findes én frelsesplan, må der i sandhed være sørget for et eller andet, hvorved de »utallige døde« kan høre om den og have det privilegium enten at tage imod den eller fornægte den. En sådan plan er givet i princippet om frelse for de døde.

Peter fortæller os, at efter at Frelseren var stedet til hvile i kødet, ».... han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,

de, som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage ....« *(1. Peter 3:19—20)*. Således forkyndte Kristus evangeliet »også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever«.

Det er øjensynligt, at hvis Kristus prædikede evangeliet igen for folk, som fornægtede det, vil de, som aldrig har hørt det, i retfærdighed have det privilegium at høre det.

Ikke alene dette princip om frelse for de døde blev forstået i de dage, da Frelseren underviste blandt menneskene, men også nødvendigheden af, at de døde blev døbt, som Jesus sagde de måtte for at kunne komme ind i Guds Rige. Da denne ordinanse ikke var blevet udført for dem, medens de var levende på jorden, syntes det passende at udføre den ved stedfortræder.

Paulus henviste til denne dåbsskik i sit arguments angende opstandelsen. Han sagde: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« *(1. Kor. 15:29)*. Den såkaldt kristne verden, som ikke er oplyst ved åbenbaring, har studset over meningen med denne enkle tekst, og ikke så få kommentatorer har prøvet at bortforklare dens sande betydning, men dens sammenhæng beviser tydeligt, at i apostlenes dage eksisterede der den skik at døbe de døde, det vil sige, at levende personer blev nedsænket i vand for dem, som var døde — ikke som var »døde i synd«, men som var »gået over på den anden side«.

Den 3. april 1836 viste Profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Templet og overgav dem »præstedømmets kræfter«, som bemyndiger de levende til at udføre arbejde for de døde. Disse »nøgler« blev gengivet for at opfylde Malakias's profeti:

»Se, jeg sender eder Profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band.« *(Mal. 4:5—6)*. Fædrenes og børnenes hjerter vil blive vendt til hinanden, når fædrene i åndeverdenen hører evangeliet forkyndt og er klar over, at de må adlyde dets ordinanser, ved, at deres børn på jorden udfører disse ordinanser for dem.

Alt sådant »arbejde for de døde« udføres i templer, der er indviet og bestemt til dette formål, hvor der føres nøjagtige optegnelser og hvor alting anses for helligt.

Med det ansvar hvilende på sig at udføre denne vigtige fase af evangeliets arbejde er de sidste dages hellige blevet et tempelbyggende folk. Smukke og kostbare bygninger er blevet bygget og indviet til dette store formål i De Forenede Stater, Canada, Europa og på øerne i havet. I dette princip om frelse for de døde åbenbares forståelsen af evangeliets frelsende kraft og at Frelserens lærdomme angår hele menneskeheden. I sandhed: ».... thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.« *(Ap. Gern. 4:12)*. Alle ordinanser, der udføres ved den Allerhøjestes præstedømme, er lige så evige som kærligheden, lige så omfattende og varige som livet, og gennem lydighed mod dem kan hele menneskeheden, levende og døde, komme ind i og bo for evigt i Guds Rige.

David O. McKay

Distriktskonferencerne

i 1964 afholdes til følgende tider:

Aarhus	18. og 19 januar
København	25. og 26. januar
Aarhus	18. og 19. april
København	25. og 26. april
Aarhus	17. og 18. oktober
København	24. og 25. oktober

Fra missionens præsidentskab

Kære søskende!

Når vi nærmer os slutningen af et år og begynder på et nyt, vender vore tanker sig ganske naturligt mod, hvad vi har gjort med vort liv i det forløbne år. Vi husker vore sejre og vore nederlag. Vi husker fremgangen, eller manglen på fremgang, i det, som har fundet sted, siden vi sidst talte vort arbejde op.

Når vi tænker i disse baner, lægger vi mærke til så meget, som vi har at være taknemmelige for. For det første har vi evangeliet, som er blevet gengivet i disse sidste dage. Hvor tomt og meningsløst ville vort liv ikke være uden denne »Kostelige Perle«! Dernæst er vi klar over den største af alle gaver, som er givet til mennesket — livet selv. En chance for at vokse og udvikle os og gå fremad, at udarbejde vor egen frelse, og vi håber — at blive Ham lig. Og hvorledes bliver vi Ham lig? Hvad gjorde Han, siden vi ønsker at blive som Han er? Hvad er det i virkeligheden vi stræber efter? Hvis vi ville gøre, hvad Han gjorde, ville vi give vort liv for at tjene vore medmennesker. Det er det, Han gjorde. Han gjorde det, for at vi kan leve. Vi har lejlighed til at give vort liv for den samme sag — så andre kan lære evangeliet at kende — og leve.

For os, medlemmerne af Kirken i Danmark, er der en stor opgave, som vi er stillet overfor i det nye år. Mange er de anledninger vi har til at tjene Ham — ved at tjene vore medmennesker. Vi har kirker, der skal bygges — vi har organisationer i vore distrikter og grene at styrke og gøre fuldkomne; vi har vort eget personlige liv at ordne efter evangeliets plan, så andre kan se vore gode gerninger, og på denne måde ærer vi vor Fader, som er i himmelen.

På en tid som denne kommer Paulus' formaning til hebræerne (Heb. 6:1) altid til mit sind, hvori han siger til os, at vi ikke skulle gå tilbage og lægge grundvold med omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud, men vi skulle hellere, når vi engang har lagt grundvolden til tro og omvendelse, gå videre mod fuldkommenhed.

Mange af os finder, når vi ser tilbage på året, at vi på grund af ligegyldighed — døde gerninger — må begynde påny. Hvis vi fortsætter med at begynde, kun for at holde op igen, og må begynde igen, vil vi aldrig komme særlig langt i evangelieplanen.

Ældste Thomas Spencer Monsen fremsatte den udtalelse, da han blev kaldet som apostel, at han ikke følte, at han var beredt til en sådan kaldelse, men når han så tilbage på sit liv, havde det altid været tilfældet ved alle hans kaldelser. Så gjorde han denne iagttagelse: Herren kalder os til at udføre et arbejde, der ligger over vore evner, og når vi sætter noget ind på at gøre os kvalificerede til det, er Han allerede ved at berede større problemer for os, som vi skal løse i morgen. På denne måde hjælper Han os til at gøre vort yderste.

Dette nye år giver os alle denne samme udfordring. Må vi følge Paulus' råd, når vi begynder dette nye år, ikke altid at lægge ny grundvold, men hellere, når vi har lagt grundvolden, gå videre mod fuldkommenhed.

Må det nye år bringe alle de Hellige i den danske mission al den glæde, sukces og lykke de fortjener ved at efterleve Jesu Kristi evangelium, er vort ønske.

Deres hengivne

Præsident og søster R. Earl Sorenson.

JESU KRISTI GENGIVNE EVANGELIUM

Af Præsident *N. Eldon Tanner*
af Det Første Præsidentskab

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City 7. april 1963

Når jeg står foran denne store tabernakel-forsamling og den uhyre forsamling, der lytter over radio og fjernsyn, beder jeg ydmygt, at Herrens ånd og velsignelser vil være med os, medens vi ræsonnerer sammen.

Det er mit håb, at jeg må kunne besvare et eller to spørgsmål, som folk i verden stiller om vor tro og vore lærdomme, som f. eks.:

Er I kristne, eller tror I på Kristus?

Tror I på Bibelen og anerkender den som Guds ord?

Hvori adskiller jeres Kirkes lærdomme sig fra vor?

Jeg skal forsøge at besvare disse spørgsmål ganske kort ved at citere fra og omtale nogle af vore Trosartikler. For det første: »Vi tror på Gud den evige Fader, på hans Søn, Jesus Kristus og på den Helligånd«. »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst (og at de kan få evigt liv eller ophøjelse) ved at adlyde evangeliets love og forordninger«. »Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave«. Ligeledes, »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds Rige«.

Skønt vi almindeligvis bliver kaldt mormoner, vil jeg gerne understrege, at dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor Kristus er hovedhjørnestenen.

I henhold til vor tro på King James' oversættelse af Bibelen tror vi, at evangelierne i Det Nye Testamente indeholder Jesu Kristi livshistorie, Han, som havde en virkelig personlighed — et menneske — dels dødeligt, dels guddommeligt — som var født som almindelige dødelige bliver født og bevægede sig omkring på jorden som dødelige mennesker bevæger sig, men havde visse overmenneskelige erfaringer, og som omgikkes sine medmennesker og levede og døde som de gjorde. Disse evangelier i Bibelen indeholder beretningen om det menneske, som er Guds bogstavelige Søn.

Nogle kan ikke anerkende Jesus som en sådan person, men påstår, at — »han er en halvvejs mytisk person, som virkelig kan have eksisteret og haft nogle livserfaringer, men ikke dem, der er berettet om i evangelierne, og som påstår, at disse oplevelser er myter i deres mirakuløse bestanddele, og at der omkring disse myter er et antal etiske principper, men ikke absolut nogle, han har belært om, men måske delvis, måske med falske tilføjelser, foretaget af hans efterfølgere i de første årtier efter hans død.« *(J. Reuben Clark Jr.).*

Vi tror, at Jesus var en virkelig person, og at de, som takserer Ham til at være halv mytisk og nægter at anerkende Ham som Guds bogstavelige Søn, eller som skildrer Kristus som en stor filosof, som grundlægger af en dybsindig etisk lovbog, men benægter, at Han har guddommelige forældre og er Søn af Gud, trækker kristendommen ned til et hedensk plan og fuldstændig sletter den sande Gud og Hans forløsningsplan for menneskene ud. De prøver virkelig at ødelægge Ham som Jesus Kristus og er derfor skyldige i at korsfæste Ham igen. Vi tror, at Han virkelig udførte værket og lærte os de lærdomme, som er berettet i evangelierne; at Han virkelig var Kristus, Gud den Evige Faders Søn, og at beretningen om Hans undfangelse, fødsel, liv, død og opstandelse altsammen er lige så virkelige som nogetsomhelst i hele historien.

Vi tror, som der står skrevet i Mattæus, at ». . . . Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket«. *(Matt. 4:23).*

Vi tror med Johannes, ». . . . Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den Enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv«. *(Johs. 3:16).* Og, som Han selv sagde, »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig«. *(Johs. 14:6).* Og atter, gennem sin Profet, »Og sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, som antager mit evangelium, antager mig, og den, der ikke antager mit evangelium, antager ikke mig«. *(L. & P. 39:5).* Vi tror, som Paulus sagde, ». . . . Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror . . . .« *(Rom. 1:16).*

Guds kraft til frelse er ikke blot en moralsk leveregel, baseret på Frelserens egenskaber, men det er det middel, som er nødvendigt til frelse. Vi tror, at skønt Kristus blev så brutalt korsfæstet, gav Han frivilligt sit liv for dig og mig, så vi kunne blive oprejst fra de døde og komme tilbage til vor himmelske Faders nærhed og blive dømt i henhold til vore gerninger; at Han opstod i bogstavelig forstand, at Hans legeme og ånd blev genforenet. Dette er bevist ved vidnesbyrdet fra dem, som virkelig så Ham og talte til Ham, ikke blot en eller to, men mange. Da Maria Magdalene stod grædende ved graven, trøstede Han hende; og da de ti apostle stod og diskuterede den kendsgerning, at den Opstandne Kristus havde vist sig for nogle af dem, ». . . . stod han selv midt iblandt dem og siger til dem: 'Fred være med eder!'

Da blev de grebet af angst og frygt og mente, det var en ånd, de så.

Men han sagde til dem: 'Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.'« *(Luk. 24: 36—39).*

Thomas, som ikke var til stede på dette tidspunkt, nægtede at tro, at Kristus var opstanden og havde vist sig for de ti. Han sagde: ».... 'Hvis jeg ikke får set naglemærkerne i hans hænder, ja, stikker min finger i naglegabene og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.'« En uge senere viste Jesus sig imidlertid for apostlene, da Thomas var tilstede og sagde: ».... 'Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!' Thomas svarede og sagde til ham: 'Min Herre og min Gud!'« *(Johs. 20:25—28).*

Det er også berettet i Mormons Bog, som vi tror er Guds ord, at efter sin opstandelse viste Han sig for folket i Amerika. Da Han viste sig for disse folk, hørte de en stemme, som sagde til dem: »'Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham'

.... og se, de så et Menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ....

Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

'Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden'.« *(3 Nephi 11: 7—10).* Han belærte folket, tog små børn på sine knæ og velsignede dem og græd med dem. Dette er den Kristus, som vi tror på.

Vi har et andet smukt vidnesbyrd, som der er blevet hentydet til flere gange under denne konference om Virkeligheden af Gud Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus, således som det blev fortalt af en ung dreng, Joseph Smith, ikke engang 15 år gammel, som boede i Amerika for blot lidt over 100 år siden, og senere blev Guds profet her i denne sidste forvaltning. Der var en stor religiøs vækkelse dér hvor han boede, og hver kirke agiterede kraftigt for at få medlemmer. Jeg skal give Dem hans vidnesbyrd med hans egne ord ved at citere:

»Medens jeg stred under byrden af disse vanskeligheder, læste jeg en dag følgende i Jakobs Brev, 1. kapitel, 5. vers: *'Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.'*

Aldrig gjorde noget skriftsprog stærkere indtryk på et menneskes hjerte, end dette den gang gjorde på mit ....

Endelig kom jeg til det resultat, at jeg enten måtte forblive i mørke og forvirring, eller gøre som Jakob anviste, nemlig bede til Gud ....

Og således begav jeg mig, overensstemmende med denne min beslutning (at bede til Gud), til skoven for at gøre et forsøg ....

.... jeg knælede ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud .... Et tykt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg pludselig skulle tilintetgøres.

Men jeg anvendte alle mine kræfter, for at anråbe Gud om at udfri mig .... jeg så en lysstøtte lige over mit hoved klarere end solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt på mig.

.... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis skønhed og herlighed overgår al beskrivelse, stående over mig i luften. En af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *»Denne er min elskelige Søn, hør ham!«*

.... Ikke så snart blev jeg derfor herre over mig selv, så at jeg var i stand til at tale, førend jeg spurgte de personer, som stod ovenover mig i lyset, hvilken af sekterne, der var den rette, og hvilken jeg skulle slutte mig til?

Svaret var, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte, og den person, som tiltalte mig, sagde .... 'De drager nær til mig med deres mund og ærer mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft.'« *(Joseph Smith 2: 11—19).*

Skønt denne unge mand var gået ind i lunden for at spørge Gud, hvilken kirke han skulle slutte sig til, kom han ud med en bestemt kundskab og vidnesbyrd om, at Gud og Jesus Kristus virkelig er Levende Væsener, som havde hørt hans bønner og vist sig for ham og instrueret ham. Da han fortalte sin oplevelse til folk på stedet, syntes det, at skønt han kun var en uoplyst dreng, som ikke stod højt i samfundet, lagde folk og også mænd af høj byrd mærke til ham og ophidsede den offentlige mening imod ham, indtil alle sekter forenede sig for at forfølge ham. Imidlertid hævdede han hele sit liv, lige til sin dødsdag, at han havde set et syn, og at han ikke kunne benægte det, fordi han ved at gøre det ville fornægte Gud og komme under fordømmelse.

For to-tre år siden, da jeg rejste omkring med Lord Rowallen, chef for spejderne i det britiske Commonwealth, blev jeg betaget over hans kommentar, da han anførte en gruppe spejdere i Spejderløftet. Da han gentog »På min ære lover jeg at gøre min pligt imod Gud«, gjorde han en pause og sagde: »Når jeg aflægger dette løfte, tænker jeg på en Gud, som kan og vil høre og besvare bønner, som er interesseret i hvad vi gør og som vil vejlede os og velsigne os i overensstemmelse med vort behov og vor tro.« Og så kom han med denne betydningsfulde udtalelse: »Hvis nogen af jer ikke kan tro på en sådan Gud, må I hellere tjene et andet sted«.

Hvilken vidunderlig følelse af tilfredshed og sikkerhed er det at vide, at Gud og Jesus Kristus virkelig lever, at Kristus er den virkelige, ægte person, som skildres i Bibelen og i den nyere skrift, som levede iblandt og belærte folket og velsignede børnene og de syge, før og efter sin korsfæstelse og opstandelse, og at Han var interesseret i deres velfærd, når han rejste fra sted til sted! Ligeledes, hvilken stor styrke det er for vore børn at vide, at vi ved, at Han lever, og at vide, at Gud vil give gavmildt til alle, som kommer til Ham. »Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.« *(Jakob 1:6).* Hans store forpligtelse mod os er: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.« *(L. & P. 82:10).*

Hvorfor foretrækker nogen at tænke på Ham som et mytisk væsen eller en stor filosof, men nægter, at Han er Guds bogstavelige Søn?

At have tro på Kristus er nødvendigt til vor frelse, og det er vort ansvar og vort privilegium at omvende os fra vore synder og følge Ham. Da Peter på pinsefestens dag blev spurgt: »Brødre! Hvad skal vi gøre?« svarede han: ».... Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.« *(Ap. Gern. 2:37—38).* Frelseren selv sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds Rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.« *(Johs. 3:5).* Kristus selv blev døbt af Johannes og sagde: ».... Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er! ....« *(Matt. 3:15).* Hvis der skulle være nogen usikkerhed hos nogen, som bekender sig til at være kristne, med hensyn til evangeliets og dets ordinansers betydning, skulle de være i stand til at få et klart, bestemt svar fra den sidste opgave, som Jesus gav sine disciple i sine sidste formaningsord til dem: »Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: 'Mig er givet al magt i himmelen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det,

som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.'« *(Matt. 28: 18—20)*. Frelseren sagde også: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« *(Matt. 6:33)*.

For at kunne gøre de ordinanser, som er så nødvendige ifølge Frelserens egne ord, virkningsfulde, følger det logisk, at de må administreres af dem, som har myndighed til at administrere ordinanserne. Vi hævder, at denne myndighed findes på jorden i dag, som forudsagt af Daniel, da han sagde: »Men i hine kongers dage vil himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine riger, men selv stå i al evighed.« *(Daniel 2:44)*. Ligeledes, efter at Frelseren havde været på jorden og havde fuldført sit værk her, fremsatte Johannes Åbenbareren denne betydningsfulde udtalelse: »Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: 'Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene'«. *(Åbenb. 14: 6—7)*.

Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd til alle dem, som hører mig i dag, at engelen er fløjet ned og det evige evangelium er blevet gengivet, og at Hans Kirke er blevet genoprettet på jorden, og at magten til at administrere disse ordinanser er blevet gengivet i disse de sidste dage, og at den profeti, som Daniel fremsatte, er blevet til virkelighed, og Johannes's profeti er gået i opfyldelse. Præstedømmets magt, som er Guds magt overdraget til mennesket for at handle i Hans navn og virke i evangeliets ordinanser, blev overdraget to unge mænd, Joseph Smith og Oliver Cowdery, af de fordums apostle, Peter, Jakob og Johannes. Himlene er lige så åbne i dag, som de var det i Peter, Jakob og Johannes og Paulus og alle de andre fordums apostles dage. Gud besvarer stadig de retfærdiges bønner, åbenbarer stadig sin vilje gennem en profet til den genoprettede Jesu Kristi Kirke. Ja, ligesom Adam og Noa og Abraham og Moses var blevet valgt af Gud i det store råd i himmelen til at være profeter i de respektive forvaltninger, hvori de levede, således blev Joseph Smith valgt i disse de sidste dage og kaldet af Gud som Hans Profet, Seer og Åbenbarer. Instruktioner og myndighed til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev givet ham af Jesus Kristus, og gennem ham blev evangeliet gengivet i sin fylde. Evangeliet bliver forkyndt over hele verden af missionærer og Kirkens medlemmer, som ønsker at dele det glade budskab om det gengivne evangelium med folk over hele verden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror på og har den samme organisation, som eksisterede i den oprindelige Kirke, som det berettes: »Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere

for at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og de mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde,

så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers tærningespil, når de underfundigt forleder til vildfarelse.« *(Efes. 4:11—14)*.

Disse missionærer forkynder de samme enkle sandheder, som Kristus lærte folk, medens Han var her på jorden, idet det første og største bud var: ».... Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.« *(Luk. 10:27)*. Disse missionærer og Kirkens medlemmer er forberedt gennem bøn og ved den Helligånds kraft til at bære vidnesbyrd om, at de ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus og at Hans Kirke ledes af en profet.

Ligeledes, at ».... evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave.«

Vi tror, at Gud stadig taler til sit folk på jorden, og at Kirken ledes af en Guds profet, gennem hvem Herren taler.

Jeg vil formane jer, ligesom Moroni gjorde i gamle dage, da han sagde: »Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« *(Moroni 10:4—5)*.

Evangeliets budskab er vidunderligt; det er et budskab om fred og god vilje; det er det eneste, som kan bringe fred til verden. Det tilbyder en livs- og frelsensplan til alle, som vil tage imod det. Må Herren bevirke, at hver sjæl, som søger sandheden, skal få det vidnesbyrd, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er blevet gengivet i sin fylde, og at Kristi Kirke er her på jorden i dag med en profet i spidsen, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

»Og de skulle være ét i min Haand«
Ezek. 37: 19.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Menneskets tilstand i opstandelsen

Spørgsmål:

Når et menneske opstår, vil han eller hun så vise sig i den samme alder, som den, de havde opnået, da de blev lagt i graven? Jeg er klar over, at børn, som dør, vil opstå som børn, for der er ingen vækst i graven, men vil nogle vise sig at være tredive år og andre firsindstyve eller hundrede år i opstandelsen?

Svar:

Der er ingen grund for nogen til at bekymre sig om de enkelte personers udseende i opstandelsen. Døden er en renselsesproces for så vidt angår legemet. Vi har grund til at tro, at alderdommens udseende vil forsvinde, og legemet vil blive genoprettet med manddommens eller kvindelighedens fulde kraft. Børn vil opstå som børn, for der er ingen vækst i graven. Børn vil fortsætte med at vokse, indtil de har nået deres ånders fulde vækst. Alt, hvad der er i modstrid med dette, ville være inkonsekvent. Når vore legemer bliver genoprettet, vil de vise sig at være i manddommens og kvindelighedens fulde kraft, thi tilstande af fysisk svaghed vil alle blive efterladt i graven. Da Amulek talte til folket i Ammonihah, fremsatte han emnet om opstandelsen fuldstændig klart med følgende ord:

»Og han (Jesus Kristus) skal komme til verden for at genløse sit folk; og han skal tage deres overtrædelser på sig, som tror på hans navn; og det er dem, der skal have evigt liv, og frelse kommer ikke til andre.

Derfor bliver de ugudelige, som om der ingen forløsning havde været tilvejebragt med undtagelse af, at dødens bånd er løst; thi den dag skal komme, da alle skal opstå fra de døde og stå for Gud og dømmes efter deres gerninger.

Og der er en død, som kaldes en timelig død, og Kristi død skal løse den timelige døds bånd, for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen, ja, som vi er nu; og vi skal fremstilles for Gud med samme bevidsthed, som vi har nu og med klar erindring om al vor skyld.

Og denne genoprettelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; men alt skal bringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu eller i legemet, og skal fremføres og fremstilles for Sønnen Kristi, Gud Faderens og den Helligånds domstol, hvilke er én evig Gud, for at dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller onde.

Nu har jeg talt til dig om det dødelige legemes død og ligeledes om det dødelige legemes opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige legeme bliver oprejst til udødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så det ikke kan dø mere; ånden forenes med legemet for aldrig mere at være adskilt; og således bliver det hele åndeligt og udødeligt, så det ikke mere kan se forkrænkelighed.« *(Alma 11: 40—45).*

Dette er en meget klar og oplysende udtalelse angående genoprettelsen af ånden til legemet gennem vor Frelser, Jesu Kristi nåde. Denne store sandhed burde indprente hver eneste levende sjæl nødvendigheden af lydighed mod alle Herrens befalinger, og tilskynde os til at være sande mod alle de pagter og forpligtelser, der indeholdes i evangeliets fylde. Den kendsgerning, at enhver sjæl skal leve igen, burde være en spore for alle om at leve i streng lydighed mod vor Evige Faders guddommelige vilje. At være bandlyst fra Hans nærhed og få del i den straf, der er i vente for dem, som med fuld vidende og vilje overtræder vor Evige Faders love, burde gøre indtryk på hver eneste sjæl og indprente alle at leve et retfærdigt liv. Medens der vil komme en altomfattende opstandelse, er der forskellige tidspunkter fastsat for, hvornår de døde skal komme frem. Én stor opstandelse er allerede kommet til menneskeheden. Det var ved Guds Søns opstandelse. Der vil dog komme andre opstandelser, og alle vil ikke komme frem på samme tid, men dette emne behøver ikke diskuteres på dette tidspunkt. Den store sandhed, som der her skal lægges vægt på, er, at *alle* skal komme frem til sidst. Endvidere, at der vil blive en genoprettelse af det fysiske legeme i dets rette skikkelse.

Da Præsident Joseph F. Smith talte ved Præsident Heber J. Grants moders, søster Rachel Grants begravelse, sagde han følgende angående deformiteter i opstandelsen:

»Deformitet vil blive fjernet; defekter vil forsvinde, og mænd og kvinder vil opnå deres ånders fuldkommenhed, den fuldkommenhed, som Gud bestemte i begyndelsen. Det er Hans hensigt, at mænd og kvinder, Hans børn, som er født til at blive Guds arvinger, og fælles arvinger med Jesus Kristus, skal gøres fuldkomne, fysisk så vel som åndeligt, gennem lydighed mod den lov, gennem hvilken Han har sørget for midlerne til, at fuldkommenhed skal komme til alle Hans børn. Derfor ser jeg hen til den tid, der skal komme, da vor kære broder William C. Staines, som vi alle kender så godt, og med hvem vi var så godt kendt i årevis — jeg har kendt ham hele mit liv, ligesom jeg kendte tante Rachel her i hele mit liv, og jeg husker ikke den tid, da jeg ikke kendte hende — jeg ser hen til den tid, da broder Staines vil blive genoprettet. Han vil ikke blive ved at være den forkrøblede og deforme William C. Staines, som vi kendte, men han vil blive genoprettet til sin fuldkomne skikkelse — hvert lem, hvert led, hver del af hans fysiske væsen vil blive genoprettet til sin fuldkomne skikkelse.

Dette er loven og Guds ord til os, som det indeholdes i de åbenbaringer, som er kommet til os gennem Profeten Joseph Smith. Det punkt i mit sind, som jeg særlig ønsker at tale om, er dette: Når vi vil få det privilegium at møde vor moder, vor tante, vor søster, denne ædle kvinde, hvis dødelige legeme ligger her nu, men hvis udødelige sjæl er steget op til Gud, hvorfra hun kom, når den ånd vender tilbage for at påtage sig dette tabernakel igen, vil det være tante Rachel i sin fuldkommenhed .... Under den genoprettelseslov, som Gud har sørget for, vil hun igen få sin fuldkommenhed, sin ungdoms fuldkommenhed, sin herligheds og sit væsens fuldkommenhed, indtil hendes opstandne legeme skal påtage sig den nøjagtige skikkelse af den ånd, som ejede det her i sin fuldkommenhed, og således vil vi se den herliggjorte, forløste, ophøjede, fuldkomne tante Rachel, moder, søster og medlem, datter af den levende Gud, og hendes identitet vil være uforandret, ligesom et barn kan vokse op til manddom eller kvindelighed og stadig være det samme væsen.« *(Gospel Doctrine,* Præsident Joseph F. Smith, pp. 23—24).

Frelse ville være ufuldstændig, hvis de enkelte personer skulle rejse sig i opstandelsen med alle de deformiteter, svagheder og ufuldkommenheder, som findes hos så mange af den menneskelige familie i deres dødelige tilstand. Vi har al grund til at tro, at menneskehedens og alle andre skabningers ånder var i en fuldkommen tilstand i åndeverdenen. Det ville være en frygtelig spænding for indbildningskraften at tænke sig, at de ufuldkommenheder, der så ofte findes i dødeligheden, var defekter, som var udtænkt i skabelsen. Desuden var det, således som Herren gjorde det klart med hensyn til den mand, som var født blind, ikke en udødelig tilstand. Ved Guds Søns store magt og tro var Han i stand til at rette deformitet og blindhed og give den døve talens brug gennem sin magts ord. Det spørgsmål er ofte blevet stillet, når et barn er blevet født med en eller anden fysisk defekt eller deformitet, var dette en straf eller en tilstand, som han havde før han blev født? Nej! Alle disse sygdomme er kødets sygdomme eller defekter, som skyldes dødelige vilkår, som kan være opstået i legemet, endda før fødslen, men vi kan være forvisset om, at disse defekter ikke var tilstande, som eksisterede i åndeverdenen. Det er Herrens vilje, at i alle tings opstandelse vil der være fuldkommenhed. De fysiske defekter, hvoraf nogle måske er opstået før fødslen, er defekter, som skyldes en eller anden fysisk og dødelig tilstand og ikke en arv fra åndeverdenen.

Joseph Fielding Smith.

Forhenværende missionspræsident død

Fra Amerika er kommet meddelelse om, at forhenværende missionspræsident i den danske mission, *Joseph L. Petersen,* er afgået ved døden efter kort tids sygdom, 87 år gammel.

Joseph L. Petersen har tre gange virket som missionær i Danmark, sidste gang i årene 1926—29 som missionspræsident.

Foruden sin lange og trofaste tjeneste indenfor Kirken deltog Joseph L. Petersen med iver og interesse i staten Utahs borgerlige og politiske liv. Han har været medlem af Huntsville byråd, var i årene 1924—26 borgmester i denne by, og var fra 1932 til 1935 medlem af Utahs lovgivende forsamling, ligesom han har haft mange andre hverv i den civile administration i Utah.

Da han blev kaldet som missionspræsident for den danske mission i 1926, skrev han følgende hilsen til de danske søskende:

»Det er med ydmyghed, at jeg påbegynder arbejdet i denne ansvarsfulde stilling. Det er nu 20 år siden, jeg arbejdede som missionær i dette land, og mange store forandringer er sket siden den tid. Dengang var der i missionens tjeneste henimod 100 missionærer, fordelt over Københavns, Aarhus og Aalborgs konference, hvilke hver havde fra fem til otte organiserede grene. Nu er der kun ca. 25 ældster fra Zion og fra en til fem grene i hver konference, skønt folkets antal i Danmark er steget, så der hviler et stort ansvar på mig for at få evangeliets budskab ud til så mange, som det er muligt. Mit håb og ønske er, at jeg må udføre min Faders vilje, og at jeg må være i stand til, ved mine brødres og de helliges hjælp, at få Herrens værk til at vokse og gå frem.

Jeg elsker Danmark, jeg elsker dette folk, og jeg er stolt af min skandinaviske herkomst, ligesom mine bedste venner kommer fra dette land. Den mest behagelige tid i mit liv var, medens jeg virkede som missionær i årene 1897—98—99 og 1904—05—06. Minderne fra den tid kan aldrig blive udslettede af min erindring.

Jeg føler min ufuldkommenhed i at overtage det arbejde, som har været så godt udført af præsident John S. Hansen ....

Må Gud velsigne eder alle.

Eders medarbejder
Joseph L. Petersen«.

Vi udtaler et; Æret være Joseph L. Petersens minde!

Hjælpeforeningen

Så har vi endnu engang lukket i for en bog, hvis blade fortæller en del af vort livs historie, om vort daglige livs begivenheder. Var der nogen af os, som turde underskrive bogen med et »Vel gjort!«?

Ikke sandt? Vi kender kun alt for godt selv de mange tomme rubrikker, vi ikke fik udfyldt, vi *ved,* at vi har svage punkter, og vi *ved,* at vi skulle have gjort meget mere, end vi gjorde, for at »udfylde de tomme rubrikker«, men det nytter som bekendt ikke at græde over spildt mælk — lad os tage den nye bog og begynde på det første rene, ubeskrevne blad, som er klar til at tage imod hvad som helst vi foretrækker at skrive på det. Lad være med de mange, såkaldte gyldne løfter nytårsaftenen! Endnu er det ikke lykkedes nogen at blive bedre ved blot at love det; man kan heller ikke lave sig selv om på en nat. Lad os beslutte at gøre noget, vi *kan* gøre, f. eks. overvinde vore svagheder en for en, forbedre os lidt efter lidt — til vi når det mål, *Frelseren* satte for os: »Vær da I fuldkomne!«

En ung pige i min bekendtskabskreds siger, når jeg ringer op og har præsenteret mig: »Er der noget, jeg kan gøre for dig?« Den nye hovedbestyrelse, som med en vis frygt og bæven går ind i det nye år med dets utallige opgaver, spørger jer, kære søstre: »Er der noget, vi kan gøre for jer?« Vi er til for at »gøre noget for jer«, vi er til for at hjælpe jer med at TRÆKKE JERT LÆS I FIREOGTRES. Skriv til os, for uden jeres meddelelser er det ikke altid let at finde ud af, *hvor* det brænder mest på og hvorfor. Alle breve er velkomne, og alle breve bliver besvaret.

Hovedbestyrelsen sender alle gode ønsker for det nye år; vi glæder os til at møde jer ved konferencen i januar.

Inger Rasmussen,

præsidentinde.

Bagest fra venstre: *Tove Bernskov, Inger Rasmussen, Caroline Sørensen.* I midten: *Ellen Clausen*

NB! Må jeg have lov at præsentere for søskende de nye medlemmer af hovedbestyrelsen:

Str. *Caroline M. Sørensen,* 1. rådgiver, er »født inden for Kirken« og vil allerede være kendt af mange søskende rundt om i landet. Siden hun i januar 1961 begyndte at virke for Hjælpeforeningen er hun gået stærkt fremad. Samtidig med, at hun havde den opgave at passe dåbstøjet, blev hun en meget aktiv og skattet kredslærerinde. Allerede i februar 1962 blev hun indsat som distriktspræsidentinde for Hjælpeforeningen i København distrikt; dette arbejde gik hun op i med liv og sjæl, indtil hun den 20. oktober 1963 blev kaldet til at være 1. rådgiver i den nye hovedbestyrelse. Str. Sørensens arbejde vil hovedsageligt komme til at dreje sig om det pædagogiske inden for Hjælpeforeningen, herunder regnet de nye opgaver under arbejdsmødet med oprettelse af »børnehaver«.

Som 2. rådgiver og leder af arbejdsmøderne med, hvad der kommer derunder, blev str. *Tove B. Bernskov,* Næstved, kaldet. Hun er et forholdsvis ubeskrevet blad inden for Kirken, men har dog i den korte tid, hun har været medlem, nået at være både sekretær, klasseleder, 1. rådgiver og præsidentinde i Hjælpeforeningen i henholdsvis Næstved og Slagelse. Str. Bernskov indstiller sig 100 % positivt overfor de opgaver, der gives hende, hvilket bl. a. viser sig derved, at hun ikke svigter et eneste bestyrelsesmøde til trods for mand, 2 små børn og en lang rejse, for, som hun siger »man lærer altid noget«.

Som »rosinen« har vi sekretær-kassereren; hun burde være topfiguren, eftersom hele »regnskabet« jo afhænger af hende. Str. *Ellen M. Clausen* er kendt med sekretærarbejde fra før hun blev medlem af Kirken, og hun er vant til, at der skal være orden i sagerne. Som sådan er hun en værdig efterfølger af str. Mary W. Kaiser. Hun virkede som distriktssekretær en kort tid, før hun blev kaldet til sin nuværende stilling. Man har sagt »stakkels efterfølger af str. Kaiser!« men det behøver man ikke, for str. Clausen siger selv: »Det er dejligt!« Og så er hun født den 6. april!

Måske har man lagt mærke til, at jeg ikke har skrevet, at disse søstre er »valgt«, men at de er »kaldet«. Søskende! det er fordi *de er kaldet.* Jeg ønsker at vidne for jer, *at de er kaldet ved guddommelig inspiration;* derfor kan jeg af hjertet byde dem velkommen til samarbejdet og tjenesten for den eneste kvindeforening i verden, der er oprettet af vor himmelske Fader gennem Hans profet. *I. R.*

Med en stilling følger der velsignelser

Til ethvert kald inden for Kirken hører der en særlig myndighed og velsignelse.

»Hvornår kan jeg blive beskikket?« er et spørgsmål, der ofte stilles af dem, som er blevet bedt om at modtage et kald inden for Hjælpeforeningen, og som føler deres egen ufuldkommenhed. De har tillid til, at Herren — når de er blevet beskikket — vil give dem de nødvendige egenskaber, hvis de vil bestræbe sig for at gøre Hans vilje, således at de kan udfylde kaldet til Hans velbehag og til tilfredshed for dem selv.

Når man er blevet beskikket af en, der har myndighed dertil, vil man få den inspiration, der hører til dette specielle embede, hvis man søger den. Man får det løfte, at Herren vil hjælpe en med at udfylde sit kald, thi ethvert embede kræver bestemte kundskaber og oplysninger.

Herren drager aldrig sin inspiration tilbage fra en tjenerinde, som er blevet kaldet og beskikket, så længe hun søger at gøre Hans vilje og herliggøre sit kald. Herren anerkender dem, Han har valgt til at have myndighed. Når et præsidentskab mødes, taler de sammen om tingene, men den endelige inspiration ventes fra præsidentinden. Når en rådgiver mødes med de søstre, hun er kaldet til at lede, venter man den endelige afgørelse fra denne rådgiver. Således er det i alle situationer. Herrens hus er et ordens hus, og for at udfylde sit kald må man være lydig mod den, der er sat over en og omvendt: være rede til i ydmyghed at vejlede dem, man er sat over.

De inspirationer, der modtages i et kald, er vidunderlige tilkendegivelser af Herrens vilje. Man oplever det den ene gang efter den anden. Så længe en søster beholder en bestemt stilling, vedbliver hendes kalds myndighed og inspiration at hvile over hende for at give hende styrke og visdom ud over hendes egne evner; men ved hendes afløsning flyttes hendes specielle myndighedskappe over på hendes efterfølgers skuldre.

Denne overdragelse af en myndighedskappe var de Sidste Dages Hellige i Nauvoo vidne til, da de med deres egne øjne så profeten Joseph Smiths kappe på præsident Brigham Young. Måske var denne begivenheds virkelighed nødvendig for at lære Kirkens medlemmer — de, som var vidner til den, og de, som accepterer den på grundlag af de tilstedeværendes vidnesbyrd — at det virkelig går således til. Men — selv om en sådan ydre tilkendegivelse almindeligvis ikke gives, bliver man stadig forbavset over at se, hvorledes embedskappen, efter at man er beskikket til et særligt embede, gennem ydmyghed og bøn, viser sig i den vækst og visdom, vedkommende har i sit embede.

Herren har sagt, at Han vil lade de svage på jorden beskæmme de vise. Hvis den enkelte accepterer den mulighed, der tilbydes hende, når kaldet kommer, til trods for hendes egen følelse af uværdighed, når hun bliver beskikket af dem, der har myndighed dertil og lever for at herliggøre sit eget kald uden at hige efter en andens, vil hun vokse i retfærdighed og kundskab, og gennem ydmyg tjeneste vil hun gøre sin del til at fremme Herrens værk. Jo mere hun er sit embede hengiven — uden at ignorere sit ansvar som hustru og moder — des mere vil hun modtage af de løfter, der blev givet hende, da hun blev beskikket. Det er en stor velsignelse, at vor himmelske Faders døtre har fået deres egen organisation, i hvilken de beskikkes til at præsidere under Præstedømmet, såvel som til at være funktionærer og lærere. Gennem den begavelse det er at blive beskikket, kommer der store velsignelser i form af dømmekraft, oplysning, vækst og udvikling til Zions døtre, velsignelser, som ikke tilflyder andre kvinder. De, som er blevet beskikket, bevidner sandheden og virkeligheden af Nephis ord: » . . . Herren giver ikke nogen befaling til menneskenes børn, uden at Han bereder en udvej for dem, så de kan udføre de ting, som Han befaler dem« (1. Nephi 3:7).

Marianne C. Sharp
i Relief Society Magazine,
april 1957.

Bazar i København

Lørdag den 9. november afholdt Centrum og Søndre Gren en vellykket bazar under ledelse af præsidentinden for Centrum Gren, søster Anna Andersen.

Festen indledtes i kirkesalen med sangen »Mer hellighed« og bøn ved søster Sara Dressø. Koret sang »Der er skønhed her på jord«, hvorefter søster Ellen Clausen talte om »Hvad er Hjælpeforeningen, og hvilket formål har den?« Så fulgte igen en sang af koret, »Lær mig at bede«, hvorpå søster Anna Andersen talte om »Hvorfor holder Hjælpeforeningen bazar, og hvad går pengene til, som kommer ind ved en bazar?« Koret sang »Om af hele hjertet«, og præsidentinden for Søndre Gren, søster Vibeke Neumann Johansen, talte om »Hvorfor det er så betydningsfuldt, at alle kvinder i Kirken forstår og deltager i arbejdet i Hjælpeforeningen«.

Så fulgte et musiknummer ved 1. rådgiver i Søndre Grens præsidentskab, broder Egon Bolvig, på violin, og 2. rådgiver i Søndre Grens præsidentskab, broder Keld Neumann Johansen, ved flyglet. Derefter var der to taler af henholdsvis grenspræsidenten fra Centrum Gren, broder Torkil Dressø, og grenspræsidenten fra Søndre Gren, broder Vagn Røder, hvorpå koret sluttede med »Stjerner i Kronen«. Bøn ved søster Louise Sørensen.

Derefter gik vi nedenunder, hvor der blev holdt auktion og solgt håndarbejder samt forfriskninger. Endvidere var der et lille loppetorv. Vi var ca. 150 tilstede, og vi i Hjælpeforeningen er vældig tilfredse med vort resultat, og vi takker vor himmelske Fader for den hjælp vi altid modtager i vort arbejde for Hans sag.

Anna Andersen,
præsidentinde,
Centrum Gren.

Vibeke Neumann Johansen,
præsidentinde,
Søndre Gren.

da uvilkårligt blive smålig og snæversynet under sådanne forhold.

Tidligt næste forår pakkede Rupert sine ejendele sammen til en byldt, som han bandt bag sadlen på sin hest, og sagde farvel til sine venner.

»Hvor tager du hen, Rupert?« spurgte de.

Men hans svar var altid: »Jeg véd det ikke.«

VIII.

»Al tugtelse synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til glæde, men til bedrøvelse; men siden giver den til gengæld dem, som derved er øvede, en fredens frugt i retfærdighed.« – Heb. 12: 11.

Rupert Ames red hele dagen og gjorde kun et kort ophold ved middagstid, for at hesten kunne græsse. Selv mærkede han ingen træthed. Den så længe ophobede energi var begyndt at slippe ud og det forekom ham, at han kunne have redet, eller gået, eller på anden måde arbejdet hårdt i en lang tid uden at behøve hvile. Han måtte bevæge sig, være i virksomhed. Han havde ligget i dvale længe nok, ikke bestilt andet i måneder end at tænke, tænke –. Det ville have drevet ham fra sans og samling, om han ikke havde gjort forandring. Hvortil skulle han? Ingen vidste det; Rupert vidste det ikke selv. Det var ligemeget, hvor han kom hen, når han blot kom bort fra de begivenheder og erindringer, der knyttede sig til Willowby og dalen, hvori den lå.

I mørkningen red han ind i en lille landsby, der lå ved indgangen til en bjergkløft. Bag flere af vinduerne var der lys. En stærk kuling kom fra kløften, og træerne, der stod langs byens eneste stenede gade, hældede alle til den samme side – bort fra bjerget. Rupert havde aldrig været på dette sted, men han havde hørt tale om Windtown. Var der et hotel? spurgte han en forbipasserende. Nej; men Smiths oppe

på bakken tog mod logerende. Der gik han op og fik sin hest i stald og blev selv forsynet med aftensmad og en seng for natten. Til langt ud på natten gik han op og ned ad byens gade eller klatrede op ad klipperne ovenfor.

Næste morgen var han tidlig på farten igen og red ind i bjergkløften, ligesom solen begyndte at skinne på de stenede kupler og kastede lange lyskugler tværs over kløften. En sommermorgens ridt gennem en bjergkløft i klippebjergene er altid en inspiration, men Rupert var sig ikke dette bevidst. Igen i dag, ved middagstid, gav han sin hest et foder og lod den æde, hvad den kunne, af det sparsomme græs langs bjergskråningen. Et stykke brød, han havde i lommen, og som han dyppede i det klare vand, udgjorde hans eget måltid. Derefter gik turen videre ud af bjergkløften op over bjerget og ud mod de store sletter. Hele den eftermiddag red han over den vidtstrakte, lyngbevoksede slette, der aldrig syntes at få ende. Det var næsten midnat, før han standsede ved en minelejr, hvor han slog sig ned for natten. Den næste morgen solgte han sin hest for tre tyvedollar guldstykker og med sin byldt på ryggen gik han til jernbanestationen, der lå syv mil derfra.

»Må jeg bede om en billet,« sagde han til manden ved den lille glasrude.

»Hvortil?«

»Til – er – til Chicago.«

Manden så mistænksomt på Rupert og vendte sig derpå til en på væggen hængende takstliste.

»Otteogtyve, halvtreds,« sagde han.

To af guldstykkerne blev skubbet ind gennem vinduet, og Rupert fik sin billet og penge tilbage.

I jernbanevognen skaffede han sig et sæde lige ved vinduet, så at han kunne se ud over landet, han kom igennem. Det var de samme kendte bjerge og vandløb hele den dag, men den næste morgen, da han vågnede og så ud af kupévinduet, mødte der ham et mærkeligt syn. I alle retninger, så langt han kunne se, strakte sig den store, flade prærie, over hvilken toget dampede af sted med god fart i

en lige linie mil efter mil i det uendelige. »Vi må være i Kansas,« tænkte han. »Hvilket mærkeligt syn at se så meget fladt land.«

Men hvad rejste han i grunden til Chicago for? For at se verden, blande sig i menneskemassen, komme i berøring med sine medmennesker – hvad andet vidste han ikke.

Chicago! hvilket syn for en mand fra Vestens bjerge! Gader, huse, folkemasserne og den vedvarende larm og trafik var nær ved at få det til at løbe rundt for ham i begyndelsen. Hvilket udmærket sted at forsvinde i. Rupert havde ikke længere nogen byldt at bære på og kun femten dollars og ti cents i lommen. Han tog sig godt i agt for ikke at komme i kløerne på bondefangere og levede ret behageligt for en uge, i hvilken tid han så en del af den vidunderlige bys seværdigheder. Da hans penge begyndte at slippe op, prøvede han på at få arbejde; thi han ville gerne blive der længere. Men Rupert var landmand, og der var ikke megen efterspørgsel efter sådanne inde i byen. Udenfor byen traf han tilfældigvis en dag et selskab af rejsende arbejdere, der skulle vest på – til fods eller med toget, når der tilbød sig en lejlighed til at køre, uden at det kostede noget. Rupert sluttede sig til dem. Han havde på en måde ophørt med at tænke på, hvad hans handlemåde kunne føre til, og hvad angår med at have betænkeligheder overfor, hvad slags folk han var sammen med, da skænkede han ikke dette en tanke. I de følgende dage gik de betydeligt mere, end de kørte. Rupert var ikke øvet i at svinge sig selv under de forbikørende jernbanevogne og hænge sig på bremsestængerne. Han nøjedes derfor med at følge med den mindre nøjeregnende del af selskabet, som sov på hølofter om natten og bjergede sig med hvad føde de kunne fra de bønderhuse, de kom forbi. Rupert passede godt på den lille pengesum, han havde, og betalte som regel for, hvad han fik. Han glemte tilsidst helt at holde regnskab med tiden. Sommeren måtte være godt fremskreden, da Rupert skiltes fra sine rejsefæller og fandt, at han havde nået til foden af bjergene. Han brugte den sidste mønt, han ejede, til et brød.

Den nat mærkede Rupert, at feberen havde overmandet ham, og da han om morgenen rejste sig, var han for mat til at fortsætte rejsen. Han blev derfor liggende i høet, der havde tjent ham til leje, til solen skinnede ind på ham; da forsøgte han igen at komme ud, men han rystede således over hele legemet, at han krøb tilbage til loftet og blev liggende der hele dagen. Henad aften blev han jaget ud af ladens ejer. Han nåede vaklende hen til et andet høloft, som det lykkedes ham at krybe ind i uden at blive set. Hele den nat kastedes han frem og tilbage i feber, medens de ulideligste smerter martrede hans legeme. Den næste dag blev han fundet af gårdmanden, som, da han så hans tilstand, bragte ham noget mad. Hans hjerne var nu helt omtåget. Sommetider syntes det, som om bjerge, huse og gærder var således blandede sammen, at han ikke kunne skelne dem fra hinanden, og han famlede sig frem som en fuld mand. Var han ved at gå fra forstanden? Eller var det blot en febersygdom? Skulle hans liv nu have ende? – og det tilmed så langt fra hjemmet – hjemmet? – han havde intet hjem. Det ene sted kunne være lige så godt som det andet for ham. Han havde ingen klar forestilling om, hvorledes han fandt ind på et høloft, eller hvor længe han lå der. Det var en eneste forvirret masse af smerter, drømme og fantastiske skikkelser. Omsider må feberen dog have raset ud, thi han vågnede en nat med fuldstændig klart hoved og fik derefter en god søvn.

Da han vågnede den næste morgen og krøb ud, så han solen skinne på bjergenes snedækkede tinder. Han havde drømt om sin moder, om Virginia og Nina, og drømmen havde gjort et dybt indtryk på ham. Hans udtærede ansigt var bedækket med et kort skæg; hans klæder var snavsede, og nogle flænger i dem var blevet temmelig store. Jo, han havde sandelig nået bunden. Han kunne ikke gå længere. Han var en vagabond – en simpel landstryger. Han havde løbet linen ud. Han ville søge op i bjergene, som han endnu elskede, og der på en eller anden klippe ville han lægge sig ned og dø. Ja, det ville han gøre – det ville han gøre.

Han gik ufortrødent hele den dag. Han bad ikke om føde. Han ville intet modtage af noget menneske. Han var kommet til verden alene, og alene ville han forlade den. Hans ansigt var hårdt og ubevægeligt. Han gik op ad den stenede vej, forbi bønderhuse og landsbyer, op, højere op, indtil han kom til en dal, der lignede en anden, som han kendte, men der var ingen by her, intet andet end en flad, øde landstrækning og en bjergstrøm, der banede sig vej ned til den lavere del af dalen. Grupper af grantræer strakte sig langs bjergsiderne op mod toppen. Der ville han gå op. Under granerne skulle hans ben bleges og hensmuldres.

Han forlod kørevejen og fulgte en sti, der førte op ad den stejle bjergskråning. Solen nærmede sig de hvide bjergtoppe. En efterårsdis lå over dalen og gjorde afstanden utydelig. Duften fra træerne hilste ham og bragte tankerne tilbage til den tid, da han selv, fuld af liv og håb, havde strejfet omkring mellem bakker og kløfter i sin hjemstavn. Han var alligevel næsten hjemme. Præsten havde jo sagt, at døden var blot at gå hjem. Dersom der var et liv herefter, kunne det ikke være værre end det nærværende; og dersom døden gjorde ende på alt, ja, da ville hans ben hvile i fred på dette ensomme sted. Ulven og ræven ville måske fortære hans kød – lad dem blot – og deres natlige hyl ville blive hans ligsang.

Langt oppe på bjergskråningen udsøgte han sig et sted, hvor træerne stod tættest. Lyden af rislende vand lød i hans øre som en fjern salmesang. Han satte sig ned på jorden for at hvile, før han klatrede endnu højere op. Mekanisk fremtog han af sin lomme en lille bog, sit testamente – den sidste rest af hans ejendele. Han åbnede bogen, og hans øjne faldt på nogle linier, som han havde skrevet i kanten med blyant for mange år siden. De lød således:

»Det sorgen er, som himmelstigen rejser,
hvis gyldne trin er vore modgangstimer.«

Og det skriftsted, hvortil de henviste, var følgende:

»Min søn! agt ikke Herrens tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, når du revses af ham; thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slår hårdelig hver søn, som han tager

sig af. Holder ud og lader Eder tugte; Gud handler med Eder som med sønnen, thi hvem er den søn, som Faderen ikke tugter?«

Bogen faldt ud af hans rystende hænder. Da var det, at barmhjertighedens engel sagde: »Det er nok«, og rørte ved den unge mands hjerte. Det længe tilbageholdte kildevæld brød frem, og Rupert hulkede som et barn. Ved siden af en mægtig, grå sten, overskygget af træerne, løstes hans tunge, og han bad sin første bøn til Gud. Han græd og bad i en hel time, indtil en fredens ånd lagde sig over ham, og han faldt i søvn.

Rupert vågnede som et andet menneske, uagtet han var svag og udmattet. Aftenen nærmede sig, og han så røg stige op af en skorsten på et hus en halv mil længere nede. Med stort besvær nåede han ned til det.

En ung mand var ved at give køerne deres aftenfoder, og Rupert gik hen til ham og sagde:

»God aften; har De noget imod, at jeg sover i Deres lade i nat?«

Manden så nøje på ham. Omstrejfende folk kom ikke ofte til dette ensomt beliggende sted.

»Ryger De?«

»Nej.«

»Så har jeg ikke noget at indvende, uagtet jeg ikke bryder mig stort om at have fremmede på pladsen.«

»Mange tak.«

Manden begyndte at gå, men vendte sig om igen. »Har De fået aftensmad?« spurgte han.

»Nej; men jeg bryder mig ikke om noget at spise, ellers tak.«

»Det var en mærkelig svend, ham,« sagde manden til sig selv, »ikke at ville have noget at spise. Men lige meget, gå alligevel ind i skuret der og bliv varm.«

Inde i skuret fandt Rupert et gammelt komfur, hvorpå der brændte en god ild. Ved siden af dette satte han sig. Aftenen var kølig her i denne højde, og Rupert rakte hænderne over mod fyret for at varme dem. Inde i huset hørte

han klirren af porcelæn og opfangede lyden af kvindestemmer. Brudstykker af sange lød ud til ham, og han gav sig til at lytte med opmærksomhed. Snart ophørte støjen, og to klare stemmer forenede sig i en sang, hvis ord han tydelig hørte. Han sad som fastnaglet til stedet, medens sangen syntes ligesom at trænge ind i hans sjæl:

»O min Fader, du som troner
I en navnløs hellig fred;
Når skal jeg dit åsyn skue,
Se din nærheds herlighed?
En gang før min spæde barndom
Har min ånd jo dvælet der;
O min Fader, i min våning
Stod jeg tidt din trone nær!

I en hensigt vis og herlig
Har du mig på jorden sat;
Himmelsk byrd og slægt og venner,
Alt er skjult i glemslens nat.
Mangen gang en lønlig tanke
Hvisked: »Du er fremmed her!«
En gang fri og salig vandred
Jeg din fadertrone nær!

O min Fader, du mig lærte
Ved din ånd at kalde så,
Men før kundskabsnøglen skænktes,
Grunden hertil dunkel lå.
Har jeg ikkun hist en fader?
Hør fornuft og sandheds svar,
Sig, hvad jeg vil evig kende:
»Der jeg og en moder har!«

Når min svage hytte lægges
Ned i jordens kolde grus,
Fader, moder, lad mig møde

Eder i jert kongehus;
Når jeg har mit mål fuldkommet,
Hvorfor I mig sendte her,
Kald mig hjem med fælles stemme,
Lad mig salig dvæle der!«

Døren åbnedes, og en ung kvinde kom ud med en lille tinspand i hånden. Da hun fik øje på Rupert, udstødte hun et lille skrig af forskrækkelse og søgte tilbage til døren. Manden, som havde budt Rupert ind, kom nu igennem skuret og forklarede, at han var en »rejsende«, der varmede sig. Den unge pige så undersøgende på Rupert. Ilden på komfuret lyste ud gennem dets åbnede dør, og lyset dansede på de nøgne bræddevægge og kastede et rødligt skær omkring pigen i døråbningen.

»Hvilket smukt syn,« var den tanke, der uvilkårligt fløj Rupert gennem hovedet.

Så kom hun langsomt frem igen, og i stedet for at hælde spandens indhold ud i et større fad, hvilket var hendes ærinde, stillede hun den på bordet ved siden af Rupert og sagde smilende:

»Vil De have en slurk varm mælk?«

»Tak, mange tak.«

Derefter forsvandt hun.

Varm mælk! Hvad kunne være mere velkomment? Rupert gjorde sig tilgode med den varme drik. Hvor den styrkede ham og ligefrem gav ham nyt liv og kraft. Og så givet ham af et sådant væsen, med et sådant smil! Det var et glimt af længst forsvunden herlighed.

Den næste morgen blev Rupert spurgt, om han ville have arbejde.

»Ja,« var svaret.

»Kan De udføre landarbejde?«

»Jeg har været landarbejder hele mit liv,« svarede han. »Jeg er ikke en vagabond i den forstand, som De måske mener.«

»Godt, bliv her i dag, og jeg vil se, hvad jeg kan gøre. Jeg

Genealogisk Forening

Genealogical Society i Utah vil fra 1. januar 1964 indføre den fremgangsmåde, at alle skemaer, som medlemmerne udfylder, skal kontrolleres for formelle fejl i det *lokale ward,* eller for missionernes vedkommende gennem den *genealogiske distrikts-formand,* inden de sendes, idet det viser sig, at mange af de skemaer, der indsendes, er fejlagtigt eller ufuldstændigt udfyldt. Undersøgerne i Genealogical Society bruger megen tid på at rette fejlagtige skemaer, og det sinker hele det genealogiske arbejde og tempelarbejdet, idet skemaer ofte må sendes tilbage til indsenderne for at blive korrigeret.

En af de almindeligste fejl, der begås, er at *navnet på familierepræsentanten* ikke er anført, og også at *slægtskabsforholdet* mangler. Disse to oplysninger er absolut nødvendige på hvert eneste skema, også når der indsendes en større portion skemaer på én gang. Ligeledes skal navn og adresse på *indsenderen* af skemaet (som regel den samme som familierepræsentanten) anføres på *hvert* skema.

I Danmark er skemaer hidtil blevet sendt direkte til Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse og er blevet kontrolleret der, men da arbejdet med at kontrollere skemaerne efterhånden er blevet så omfattende, at det ikke vil være muligt at fortsætte på denne måde, beder vi søskende, der selv udfylder deres skemaer, sætte sig i forbindelse med deres lokale genealogiske forening eller den genealogiske distriktsformand, og de vil så sørge for at kontrollere skemaerne for formelle fejl, *før* de indsendes til Hovedbestyrelsen. Skemaer, som er udarbejdet af professionelle genealoger, kan som hidtil sendes direkte til Hovedbestyrelsen, hvorfra de videresendes til Amerika.

Spørgsmål:

Min mand og jeg planlægger at rejse til templet for at få vor endowment og blive beseglet som mand og hustru. Er det nødvendigt at udfylde et familieskema og tage det med til templet?

Svar:

Ægtepar, som planlægger at rejse til templet for at modtage deres endowment og blive beseglet til hinanden som mand og hustru, skal udfylde et familieskema, hvor de står som forældre og på hvilke *alle* deres børn (også børn, der eventuelt ikke rejser med til templet) er opført, og:

1) Hvis alle personerne (mand, hustru og børn) er levende, skal det komplette skema medbringes til templet, når de rejser dertil. I sådanne tilfælde skal skemaet *ikke* sendes til Genealogical Society i Amerika forud for tempelrejsen.

2) Hvis der er en afdød person på familieskemaet, som er død i en alder af over 8 år, skal skemaet sendes til Genealogical Society for at blive klargjort forud for tempelrejsen. Et sådant skema skal indsendes mindst tre eller fire måneder forud for tempelrejsen, så det kan være rede i tide. På skemaet skal anføres i hvilket tempel og på hvilken dato arbejdet skal udføres. Endvidere skal det anføres, om beseglingerne skal udføres samtidig.

3) Hvis faderen og/eller moderen i en familie, der skal til templet for at besegles til hinanden, også ønsker at udføre tempelarbejde for deres egne afdøde forældre og at blive beseglet til dem, må de sende familieskemaer til Genealogical Society med forældrene opført som mand og hustru med alle deres børn. Sådanne skemaer skal indsendes til Genealogical Society mindst tre eller fire måneder forud for tempelrejsen.

(Fra *Improvement Era,* novbr. 1963)

Genealogiske lektier

Vi har udarbejdet nogle genealogiske lektier, foreløbig 5 kapitler taget fra »Saviors on Mount Zion« (Frelsere på Zions Bjerg), og det er hensigten at udsende et kapitel ca. hver måned, således at de genealogiske foreninger på denne måde kan holde lektiearbejdet »à jour« skiftevis med den praktiske undervisning i skemaskrivning o. s. v. Som omtalt ovenfor, er der i høj grad behov for at lære medlemmerne at udfylde skemaerne korrekt, så denne undervisning må ikke forsømmes. Få den bedst kvalificerede i hver gren til at hjælpe medlemmerne med dette vigtige arbejde, således at de skemaer, der indsendes, ikke skal forsinkes, fordi de er fejlagtigt udfyldt.

Obs.:

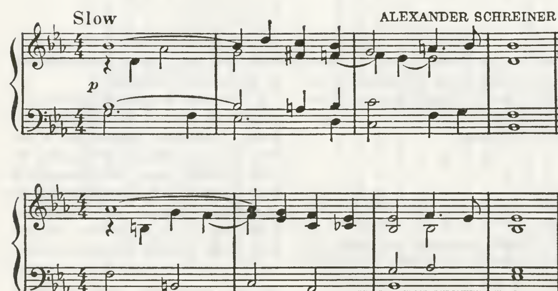
GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag og torsdag fra kl. 10—13 i kirken, Priorvej 12, F.

Søndagsskolen

Nadververs for januar:

For Senior Søndagsskolen:

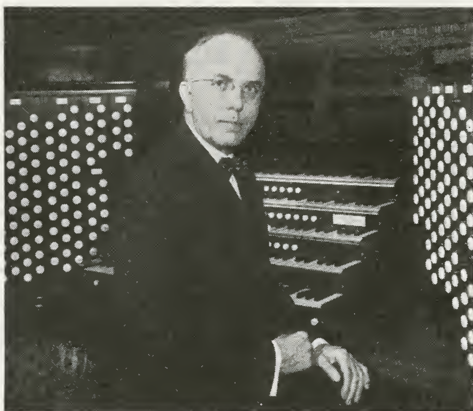
». . . . Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!« (Josua 24:15).

For Junior Søndagsskolen:

»Jesus sagde: . . . . Og dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer.« (3 Nephi 18:7).

Søndagsskolesang for januar:

»Vor Gud Han er så fast en borg«. (Nr. 219 i den blå sangbog).

»Vor Gud Han er så fast en borg«, forfatter og komponist Martin Luther.

Denne pompøse sang er ikke blot en sang i vore dages betydning, men den benævnes sædvanligvis mere som en koral, idet dette er den betegnelse, som salmemelodierne i den tyske protestantiske kirke havde. Denne salme anses almindeligvis for den fineste og største af alle tyske koraler. Den var reformationens »slagsang«, akkurat ligesom vor »Kom, Kom, Guds folk« var kampsangen for vore pionerer, som drog mod vest.

Denne lutherske koral var beregnet på at blive sunget unisont af forsamlingen, idet orglet spillede de harmonier, som organisten improviserede. I århundreder er denne koral blevet publiceret i sangbøger blot med melodistemmen. Fornylig, og mest i Amerika, er den slags salmemelodier blevet udgivet med harmonisering. Der er noget meget pompøst og samlende ved en salmemelodi eller en koral, når den synges unisont. Den får så styrken i selve udtrykket, »Én Herre, én tro, én dåb . . . .« (*Efes. 4:5*), og *én salmetone.*

I *Harvard Dictionary of Music* læser vi: »At udgive salmemelodier i firestemmige arrangementer har været skadeligt for forsamlingssangen. De bedste salmemelodier findes som regel beregnet for gennemsnits-stemmen, men mange kirkegængere foretrækker at begive sig ud på en moderat tone-»udflugt«, som, håber de, og tror det måske også, er en gengivelse af alt-, tenor- og basstemmerne. Hvis forsamlinger kunne bevæges til at enes udelukkende om melodistemmen og overlade harmonien til orglet, ville styrken og kvaliteten af salmesangen på mirakuløs måde forøges«.

I forordet til *The Oxford American Hymnal* læser vi: »Forsamlingen bør som regel synge sangene unisont«.

Når vi taler om at synge unisont, må vi i praksis mene at synge i oktaver, det vil sige, at mændene synger en oktav lavere end kvinderne. At synge således i oktaver har et specielt teknisk navn: »Magadizing«.

Alexander Schreiner.

Kære søskende!

Søndagsskolen ønsker jer alle et rigtigt glædeligt nytår med masser af arbejdslyst i de kommende dage. Vi har alle det ønske, at kendskabet til Herrens værk må blive udbredt overalt; vi inden for Søndagsskolen har vor andel i om dette skal lykkes, så lad os tage fat med nye kræfter og et fast forsæt på at gøre vor skole endnu bedre, og lad os begynde med at se på det lektiemateriale, vi skal benytte i det nye år.

De ganske små, fra 3—6 år benytter »Udvikling gennem Evangeliet«, og fra 7—8 år »Hvad det betyder at være en sidste dages hellig«. De enkelte lektiers størrelse må fastlægges af læreren for disse to klassers vedkommende. Fra 9—11 år, »Det gamle Testamentes historie«, og fra 12—14, »Historien om den genoprettede Kirke«, ikke at forveksle med »Den genoprettede Kirke og dens virke«, så har vi aldersklassen 15—17, de benytter »Livet i fordums Amerika«, og de unge fra 18—20 har fået tildelt »Indførelse i Evangeliet«, dette sidste hefte bruger vi også i Undersøgerklassen, for dem alle gælder, at der ikke tages stilling til, hvorvidt de forskellige lektier skal fastlægges, før de foreligger fra trykkeriet, hvad de ikke gør endnu, da dette skrives. For seniorklassens vedkommende er det anderledes, her benyttes »Trosartiklerne«, og i år vil vi have den samme lektie overalt, og skemaet ser således ud:

Søndag d. 5. januar
»Trosartiklerne« 1. kap. fra .s 1—14
Søndag d. 12. januar
»Trosartiklerne« 1. kap. fra s. 14—26
Søndag d. 19. januar
»Trosartiklerne« 2. kap. fra s. 27—37
Søndag d. 26. januar
»Trosartiklerne« 2. kap. fra s. 37—48

Hvis nogen vil læse et helt kapitel ad gangen så meget desto bedre, men i klassen behandler vi kun et halvt kapitel hver søndag.

Kære søskende, så er det altså tid til at prøve at indfri de løfter, vi gensidig gav hinanden på konferencen i oktober, angående lektielæsningen i det nye år. Nu må hver lærer og lærerinde selv tage stilling til, hvor stor en indsats han eller hun vil gøre for Herren, man kan frit vælge et af de tre eksempler, vi så på Holman Waters film i efteråret.

Hvad der var det rigtige, må enhver uden den ringeste tvivl, kunne udvælge, som har et vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Skal vi gøre os noget håb om at udvide kendskabet til Evangeliet, så må der gøres et stykke arbejde, og alle, der har med Søndagsskolen at gøre, må klart og tydelig gøre alle opmærksom på, at det, vi lærer hinanden, og det vi taler, må vi selv gøre og det så absolut, at der ikke må være nogen margin i nogen retning. Hvis vi ikke selv kan efterleve det, vi taler, så er alt forgæves, og vi skader Herrens sag langt mere end vi gavner. Vi må huske at efterleve hver tid på dagen, i enhver given situation, vi skal have det skrevet for vore øjne, HUSK HERRENS BUD OG BEFALINGER: det kan lade sig gøre, der skal såmænd ikke andet til end bare at prøve på at gøre det. Så enkelt er det.

Jeg vil bede jer om, hvis I har problemer, eller hvis der er noget I er i tvivl om, så skriv til os, og vi skal hjælpe så godt vi formår, nu har vi fået vort eget kontor, og så skulle det blive nemt at holde det hele i system, så der intet går tabt eller fejlekspederes. Der vil blive udsendt prislister til alle grene, såsnart vi kender priserne på de nye bøger, og vi vil bede jer sætte den op på en opslagstavle på kontoret, så den ikke bortkommer, den skal jo bruges hele året af hensyn til nye funktionærer, der kan få brug for den.

Og så er der en vigtig ting, som vi skal være enige om. Alle bestillinger skal gøres på Søndagsskolens bestillingssedler, ikke pr. brev eller på tilfældige små stykker papir, men på bestillingssedlen og indsendes til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F., samme sted skal pengene for det bestilte sendes, og vi må ikke sende noget ud af huset, før beløbet foreligger, det er ikke, fordi vi tror, I ikke vil betale, nej slet ikke, men må jeg lige citere »min Faders hus er et ordens hus«, og det er nu efter erfaringen den eneste måde, hvorpå vi kan komme til at afspejle denne uvurderlige læresætning. Så, søskende, bliv ikke irriterede men vær glade for den gave, det er at kunne skelne ret fra uret, og orden fra uorden. Tak.

Når den nye prisliste bliver sendt ud, vil der følge bestillingssedler og girokort med, og det vil vi bede jer om at opbevare på et sted, så det kan komme alle tilgode, der har med søndagskolen at gøre; det er en bøn, jeg har til alle forstandere, det er i mange tilfælde således, at en enkelt ligger inde med disse ting, og når det så skal bruges, hvem har det så?

Til slut vil vi erindre om de kommende artikler i Stjernen, hvor I kan læse om programmerne for hver måned, og skriv så til os, hvis der er noget, I mangler.

På Søndagsskolens Hovedbestyrelses vegne

Knud Edsberg.

BOGANMELDEREN

Edward Gibbon:

»Det romerske Riges forfald og undergang«

bind III, 251 sider — kr. 29.75
Rosenkilde og Bagger 1963

Ved det tredie bind af Gibbons mesterværk om Roms historie er tiden kommet, hvor han på sin klare og letfattelige måde fortæller om, hvilke frugter den kristne kirke kunne nyde efter at hedenskabet var blevet udryddet.

Kristenheden havde mange og mærkelige frugter at fremvise, for tvedragtens princip levede i deres bryst, og de var mere opsat på at udforske, hvorledes deres grundlæggers natur var beskaffen end at efterleve hans love. Disse ting var lige så forkastelige for kirken som ødelæggende for staten, og af alt dette blev en lang række af kristne sekter.

Gibbon skildrer alle disse trossamfunds indbyrdes forviklinger, hvordan de svækker hinanden ved ikke at være enige og derved giver plads for en ny verdensreligions opståen, nemlig Muhammedanismen, og sådan fortælles der videre indtil Roms endeligt ved slutningen af det sjette århundrede.

Her bruger Gibbon hele sin litterære kunst. Hans fantastiske måde at skrive på svigter ham ikke et øjeblik, hans værker vil altid være at finde som et monument af klassisk kunst i den europæiske verden.

H. B. J.

Gensidig Uddannelses Forening

Hvert år er der mange mennesker, der sætter sig en masse forsætter om at gøre en hel del bedre, men i løbet af kort tid er det glemt.

Når man ser tilbage på det år, som er gået, kan vi i G.U.F.s Hovedbestyrelse se tilbage på et år med stor fremgang, både i kvantitet og kvalitet, vi håber også, at det år, som kommer, vil give os den fremgang, vi alle stræber efter, men lad os lige se tilbage på året, som er gået. Er der noget punkt, vi kan sætte ind på og gøre bedre, end vi har gjort? Der er mange punkter, som kan blive bedre.

Vi havde et dejligt Stævne i København i sommer, men det kan blive meget bedre, hvis der var større tilslutning, og for at dette kan lade sig gøre, er Stævnet i 1964 planlagt til denne gang at finde sted i *pinsen* den *17. og 18. maj 1964,* og det vil blive afholdt i *Aarhus.* På denne måde skulle så mange som muligt have mulighed for at kunne deltage. Jo flere, der kommer, jo mere festligt bliver det, og de, som skal arrangere det, har ingen grund til at ærgre sig, for det viser sig gang på gang, at mange ikke kommer og deltager.

Nu her i januar kommer distrikts-konferencerne, og ved denne lejlighed håber vi at komme i kontakt med alle dem, som har ansvar for G.U.F., så vi alle kan drøfte de problemer, som opstår, når vi som nu er ved at udbygge G.U.F., så alt er klar den dag, vi er værdige til at blive en stav her i Danmark. Der er meget, som skal gøres, men vi tager det med en ting ad gangen, så går alt, som det skal, for vi ved, at vi kun får al den hjælp vi har brug for fra vor himmelske Fader, når vi selv gør noget for det, men så er lønnen også arbejdet værd; der er ingen, som har lovet os noget foræret, derimod en masse kvaler og arbejde, men det giver os, som løser problemerne, en masse kundskaber, som de andre må undvære, og det er den velsignelse, som Herren har lovet os.

Lad os derfor alle i 1964 være villige til at gøre så meget som muligt, så vi fortsat kan gå fremad mod det mål at blive en stav og få de velsignelser, som følger med en sådan.

Vi vil gerne takke alle, som har en stilling i G.U.F., for det store arbejde, som er blevet gjort i det forløbne år; der har aldrig været så mange piger før, som har modtaget en personlig belønning eller klassebelønning, vi er taknemmelige for det store arbejde, som er udført.

G.U.F.s Hovedbestyrelse ønsker et godt og velsignet nytår.

Knud Hentzen.

Hvorledes er vor indstilling til tjeneste i Kirken? Betragter vi den som en pligt og trælleri, som vi er nødt til at udføre, hvis vi bliver bedt om det, eller regner vi den for et privilegium med muligheder?

Den højeste form for tjeneste, nogen kan yde, er den tjeneste, der ydes af hjertet — tjeneste, der udføres, fordi man ønsker at hjælpe og at give, og vor største glæde og lykke er den følelse, at vi ved, vi er til hjælp for nogen eller for en eller anden sag.

Kunsten at leve ligger i kunsten at give selv. Det er denne form for tjeneste, givet af kærlighed og uden tanke på belønning, der giver livet en mening og et formål.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi meget at give og mulighed for at give det. Kirken er organiseret i stave, warder, missioner og grene, således at mange medlemmer kan få lov til at tjene; og uden hensyn til talenter, uddannelse eller andre forhold, er der noget for enhver af os at gøre, lige fra vi er gamle nok til at påtage os et ansvar, og lige til vi dør, hvis vi har et oprigtigt ønske om at tjene.

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Indbinding af Stjernen for 1963

STJERNEN for 1963 kan nu indbindes.

På grund af det større format kan indbindingen ikke leveres til samme pris som tidligere, men bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne billige pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gan, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1963 til *1. februar 1964.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Kronet med Herlighed« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.

PRÆSTEDØMMET

Hjemmelærerens syv funktioner

Det er en af Kirkens fundamentale lærdomme, at det at efterleve og undervise i evangeliet centraliseres i hjemmet. Indenfor dets beskyttende vægge praktiserer forældrene evangeliets principper sammen med deres børn, underviser dem og øver sammen med dem de skikke og vaner, som opbygger troen og håbet. Ansvaret ligger hos forældrene for at undervise deres børn i principperne. Herren har forkyndt dette. *(L. & P. 68:25).*

Da Han definerede præstedømmets funktioner, har Han ligeledes udtalt, at »lærerens« pligt er at »våge over Kirken ....« *(L. & P. 84:111).* Læreren repræsenterer biskoppen, hvis sag det er, at familie-solidariteten opretholdes, og at troen på vor Herre Jesus Kristus holder sig levende og stærk. Hjemmelæreren hjælper biskoppen til at bevare forbindelsen med familien og hjælper familien til at holde sig i forbindelse med grenen og de mange aktiviteter, den tilbyder familien.

Hjemmelæreren har syv fundamentale funktioner:

1) Hjemmelæreren må besøge de hjem, som han har fået tildelt. Der findes ingen anden måde. Man skulle ikke behøve at spørge hvor ofte, for dette indbefatter et minimum (og et minimum bliver snart til maximum!) Men mange spørger, og for dem fremhæver vi, at én gang om måneden er det absolutte nulpunkt for minimum. Dette er især beregnet på den familie, der er fuldstændig aktiv. Men hjemmelæreren vil opdage, at det vil kræve et forøget antal besøg, efterhånden som udsigten til at hjælpe familien forøges.

2) Når hjemmelæreren besøger de hjem, han har ansvaret for, vil han være i harmoni med hjemmets overhoved — faderen. Læreren og faderen i familien er sædvanligvis medlemmer af samme kvorum; de deltager i de ugentlige gruppemøder sammen; de er med til de månedlige kvorummøder, og de nyder samværet ved de selskabelige arrangementer i kvorum'et og grenen. Hjemmelæreren tilraner sig ikke faderens position, han supplerer ham og rådspørger ham stadig med hensyn til, hvorledes han kan være til større hjælp.

3) Alt arbejde i Kirken burde styrke hjemmet og forbindelsen mellem forældre og børn. Hjemmelæreren kan bedst virke, hvis han kender disse forhold og de ting, som kan forbedre dem. Så vil en klog samtale med faderen og moderen pege på de veje, der kan hjælpe til at styrke åndeligheden og Herrens kærlighed.

4) Nogle hjemmelærere vil få til opgave at sørge for, at *nylig døbte medlemmer optages i fællesskabet.* Lærerne vil være klar over, at disse nye medlemmer føler sig fremmede og nye. Da de er nye, vil de være bange for at vise deres uvidenhed med hensyn til skikkene ved vore møder. Hjemmelæreren vil være der for at hjælpe dem til at udøve de normale fremgangsmåder. De vil have brug for at blive vejledet og hjulpet til at søge efter rigdommene i vor lære, og at finde nye venskaber på deres eget alderstrin;. til hjælp ved alt dette vil hjemmelæreren være uvurderlig. Men hvad der også er vigtigt, er nødvendigheden af at oprette selskabelig forbindelse med nye venner. Dette er det allervanskeligste at gøre, men det er den faktor, som bringer jordisk tilfredsstillelse og ikke må forsømmes.

5) Hvis vi taler om pligt, taler vi om aktivitet. Hvis man er »aktiv«, gør man som regel sin pligt. Det vil kræve nogen observation at opdage, hvor behovet for hjælp ligger. Lad os se på én faktor, familiens genealogiske arbejde. Hvis familien trænger til hjælp på dette område, anbefaler hjemmelæreren de eksperter i grenen, som kan sætte sig i forbindelse med familien og vise dem, hvorledes de skal begynde og hvor de skal søge oplysninger. På samme måde, hvis et ti-års barn synes planløs, beder man Primary-lærerinderne om at hjælpe. Ved at »våge over« hjælper man medlemmerne til at blive aktive. En af de ting, der trænges mest til på aktivitetsområdet, er at stimulere forældrenes ansvar for børnene og deres udvikling.

6) Kirken sørger for udmærkede hjælpeorganisationer, hvis studie- og aktivitetsprogram skaffer åndelig og social udvikling ved at praktisere organiseret arbejde og leg. De supplerer præstedømmets arbejde. Hvis alle disse organisationer sendte repræsentanter til hjemmet på én gang, ville det resultere i forvirring. Organisationen alene ville kun have sin egen støtte, men under hjemmelæreren bliver ikke alene hjælpeorganisationen effektiv, men ofte føjer organisationerne deres styrke til arbejdet. Hjemmelæreren leder disse vigtige organisationers anstrengelser, så de hjælper familien. Han forener det arbejde at styrke og tilfredsstille behovet hos de forskellige medlemmer af familien.

7) Hjemmelæreren vil regelmæssigt rapportere til sin præstedømme-leder, som til gengæld vil holde biskoppen underrettet. Gennem grenens rådsmøde vil hjælpeorganisationerne blive underrettet om deres del og præstedømmet være opmærksom på deres pligter og chancer. Det er dette *kommunikationssystem i begge retninger,* som holder orden og forhindrer forvirring.

(Fra *Improvement Era,* nov. 1963)

KREDSLÆRERNES *budskab*

Nøglen til lykke er at ......

I

Leve og virke gennem tro på Jesus Kristus

HOVEDTANKE:

Den eneste vej til sand retfærdighed går gennem tro på Jesus Kristus.

INDLEDNING:

Emnet om tro på Jesus Kristus kan De fremholde for familien gennem følgende punkter:

1. Alle mennesker tror på et eller andet, men når man har tro på og tillid til Jesus Kristus, finder man den sande glæde og lykke i Evangeliet.
2. At have tro på Jesus Kristus er at være overbevist om, at Han er Vejen, Sandheden og Livet, og med taknemmelighed lyde Hans røst.
3. Kærlighed til Herren og lydighed mod Hans befalinger er to egenskaber, som vil bringe os ubegrænset fred og styrke.

ILLUSTRERENDE HISTORIE:

Man kan henvende familiens opmærksomhed på betydningen af og kraften i troen på Kristus, gennem fortællingen om Abraham. Fortæl denne betydningsfulde og interessante historie med Deres egne ord. (Se *1. Mos. 22).*

Herren lovede Abraham mange efterkommere gennem hans søn Isak. Medens Isak endnu blot var en stor dreng, bad Herren Abraham om at ofre Isak til Ham. Fordi Abraham kendte og elskede Herren, havde han tillid til Ham og var villig til at adlyde. Gennem sin trofasthed viste Abraham, at han satte Herren over alt andet. Abraham fik store velsignelser, og disse fortsatte til hans efterkommere på grund af denne fremragende mand, som blev kaldt »Guds Ven«.

TANKER TIL DISKUSSION:

Når De har fortalt historien, kan De bede et af familiens medlemmer om at læse Almas udtalelse om, hvorledes man får tro *(Alma 32: 26—33).*

Spørgsmål: Hvorfor må man høre Guds ord, forinden man kan tro? *(Alma 32:27).*

Diskussionen kan f. eks. dreje sig om, hvor stor betydning Kirkens missionsarbejde har, idet det bringer evangeliets budskab til jordens befolkning, således at alle kan få en forståelse af Frelseren og kende Hans befalinger. Man bør fremhæve det guddommelige vidnesbyrd, der ledsager missionærernes ord.

Spørgsmål: Hvad er det for et eksperiment, vi må udføre for at opnå en stærk tro? *(Alma 32:27).*

Diskussionen kunne vise, hvorledes lydighed mod det guddommelige vidnesbyrd, vi modtager, leder os til at begynde at efterleve Evangeliet. Efterhånden som vi udøver tro på Jesus Kristus, forøges vor åndelighed, vi modtager velsignelser fra Herren, og således ved vi, at budskabet er sandt. Når vi ved dette, kan vi udøve endnu stærkere tro og adlyde flere af Guds bud.

Spørgsmål: Hvorledes løser tro på Jesus Kristus vore problemer?

Diskussionen kan f. eks. gå ud på at vise, at fordi vor Frelser har overvundet alle ting og vil hjælpe os at overvinde alle ting, hvis vi er lydige mod Ham, vil den eneste sande og kloge kurs at holde i livet være den at holde Hans bud. Det mål, hvormed vor tro skal måles, er vor lydighed.

PRAKSIS:

Deres formål med at fremholde dette emne bør være at hjælpe familiens medlemmer til at udøve større tro og gennem dette at modtage mere styrke fra Herren. De bør opmuntre familiens medlemmer til at:

1. Studere skrifterne, således at de kan vide, hvad de skal tro.
2. Have opmærksomheden stærkt henvendt på udtalelserne fra Kirkens autoriteter, så familiens medlemmer kan vide, hvad de skal gøre.
3. Dele deres vidnesbyrd med andre, idet de bærer deres eget og modtager de andres, således at vi kan opmuntre hverandre i retfærdighed.
4. Tænke på Herren og Hans bud hele tiden, så deres liv kan blive ledet af sandheden gennem Hans Ånd.

HJÆLPEMATERIALE:

»Uden tro er det umuligt at behage Gud.« *(Hebr. 11:6).*

»Et menneske kan tilegne sig troen ved at udføre de ting, han ville gøre, og ved at være den personlighed, han ville være, hvis han havde tro«. (Stephen L. Richards: *Where is Wisdom,* p. 401).

»Tro på Kristus er verdens største behov. Det er den magt, der fører til handling, og som i menneskets liv skulle være den stærkeste af alle drivende kræfter.« (Præsident David O. McKay, *The Instructor,* Vol. 87, p. 354).

».... det skal ske menneskene efter deres tro.« *(L. og P. 52:20).*

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Du skal ikke bortsløse din tid.«
(L. & P. 60:13).
Formål: At fremhæve betydningen af at udnytte vor tid klogt og på den mest fordelagtige måde.

Der er stor forskel på os med hensyn til vor natur, mængden af vore personlige ejendele, vore evner og talenter. Alligevel er der én dyrebar besiddelse, hvori vi alle er lige, og det er det spand af tid, vi har hver dag. Uden hensyn til hvem eller hvor vi er, har vi allesammen hvert døgn 24 timer — hverken mere eller mindre. Hvorledes vi udnytter dette mål af tid er medbestemmende for, hvorledes karakteren og resultaterne af vort liv skal blive. Benjamin Franklin spurgte engang: »Elsker du livet? Så ød ikke tiden bort, for den er det materiale, livet består af«.

En af de vigtigste lektier, vi kan lære, er at leve hver dag så fuldt ud, som det er muligt, uden ærgrelser over, hvad der skete i går, og hvad der kan ske i morgen. I virkeligheden har vi kun én dag af livet, og det er den idag. I går er forbi, i morgen kan måske komme, men i dag er her og nu! Denne betydningsfulde tanke finder vi passende udtrykt i Evan Stephen's sang »I Dag Skinner Solen«:

»I dag skinner solen, arbejd med flid,
idag gør din gerning og spild ej
din tid ...«

Dette betyder naturligvis ikke, at vi ikke skal lære af fortidens erfaringer og heller ikke, at vi ikke skal lægge planer for fremtiden. Det er visdom både at lære og at planlægge. Men hvor megen fordel vi drager af vore erfaringer, og hvor godt vi planer for imorgen, afhænger af, hvad vi gør idag. I dag er frugten af igår og nøglen til imorgen. Anna Brown sagde klogt:

»Den mest hensynsløse ødeland i verden er den, som øder sin tid bort. Man kan vinde tabte penge tilbage, de huse eller de jorder, man har solgt, kan man købe eller bygge igen. Men hvilken magt kan give en det øjeblik tilbage, som *er* gået, den dag, hvis sol er gået ned, det år, der tælles med i forløbne tidsaldre? ... Vi anvender vor tid godt, når vi udbetaler den til Gud, så Han kan købe de ting, Han mener, vi skal eje i livet, enten Han nu gør det i form af en pligt, vi skal udføre, en ven, vi skal vinde, en lille tjeneste, vi skal gøre for nogen, et barn, der skal trøstes eller et hjem, der skal holdes i orden. Der er givet os tid nok til at gøre alt det, Gud mener, vi skal gøre hver dag — og til at gøre det med ære. Alligevel har vi ikke fået et eneste øjeblik til at øde bort«. (Lindsay, Anna Brown: *The Compact Treasure of Inspiration).*

En af de store sandheder, Kirken lærer os med hensyn til vor tid her i livet, er dens vigtighed, ikke blot gennem denne jordiske tilværelse, men også den betydningsfulde rolle den spiller som en grundlæggende del af evigheden. Thoreau viste et glimt af denne store sandhed, da han sagde: ».... som om man kunne dræbe tid uden at skade evigheden«.

Den store profet Amulek i Mormons Bog havde en klar forståelse af betydningen af, at vi udnytter vor tid effektivt i dette liv som et led af evigheden. Han sagde: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde .... denne livets dag .... er os givet til at berede os til evigheden«. *(Alma 34:32—33).* Hvis vi allesammen hver dag ville beslutte at udnytte Hans tid på den mest effektive måde, hvor kunne der dog så blive frigivet megen energi til det gode!

Vi bør ikke spilde tiden med ærgrelser, utilfredshed, selvoptagethed, unyttig sorg, skadelige og tidsspildende aktiviteter. Livet er til arbejde og opnåelse af resultater og til de sande glæder og den tilfredsstillelse, som følger dermed.

Tag tid til at arbejde — Det er prisen for sukces.
Tag tid til at tænke — Det er kilden til magt.
Tag tid til at læse — Det er grundlaget for visdom.
Tag tid til at være venlig — Det er vejen til lykke.
Tag tid til at bede — Det er hovedvejen til et bedre liv.
Tag tid til at le — Det er musik for sjælen.
Tag tid til at elske og blive elsket — Det er målet for alt levende.

(Zobel, A., Jr.: *Story Classics.)*

HUSK AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 + 9 % oms. i Danmark, og $ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Referat af distriktskonferencen i København

den 19. og 20. oktober

Konferencen begyndte med præstedømmets møde lørdag kl. 18,50. Det var under ledelse af distriktspræsident Jørgen Ringheim og under præsidium af missionspræsident R. Earl Sorenson. Efter indledende sang og bøn og optælling talte missionspræsidenten om præstedømmets myndighed. Præstedømmet er videreført ned igennem tiderne gennem Levis sønner; Kristus organiserede Kirken i dens fylde på jorden, men den gik væk, da præstedømmet blev borttaget. Alt, hvad Gud ønsker vi skal udføre, skal udføres gennem præstedømmet, ellers har det ingen gyldighed, og vi skal være stolte af vort præstedømme.

Der blev senere delt i klasser. Tilstede var 206.

Lørdag eftermiddag holdt Hjælpeforeningen funktionærmøde.

Kl. 20.15 afholdtes koncert, hvor distriktskoret under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm sang en række af Kirkens smukke sange. Ind imellem var der en duet ved Freddy Christensen og Finn Nielsen, som sang »Whispering Hope«, missionærkvartetten, The Singing Mormons, sang »Gør hvad er ret«, og søster Inger Rasmussen spillede en pianosolo. Efter en kort tale af missionspræsident R. Earl Sorenson sang en sekstet fra Amager Gren »Solnedgang«, og ældste Roger Sorensen spillede en orgelsolo, der var et potpourri over tre melodier: One World — The Vikings — Kom, kom, Guds folk. Så sang en terzet, bestående af Gerti Andersen, Grethe Ljungstrøm og Henny Rasmussen »Som staden der på bjerget står«, hvorefter en trio fra Odense, bestående af søster Lilli Christoffersen, flygel — broder Orlo Knudsen, violin — og broder Edmund Nielsen, tenor, fremførte »Jesus, Son of God«. Til sidst sang koret atter et par sange. Tilstede 425.

Efter koncerten var der underholdning og forfriskninger i G.U.F.-salen.

Søndag morgen var der møde for alle kvinder og sangøvelse for Syngende Mødres kor.

Kl. 10 begyndte formiddagsmødet under ledelse af 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, broder Arnold Køster. Den nye hovedbestyrelse for Hjælpeforeningen blev opretholdt, og seks missionærer, der snart skal rejse hjem, fik lejlighed til at sige nogle få ord. Derefter sagde broder Arnold Køster, der er blevet afløst fra distriktspræsidentskabet, tak for den tid han har arbejdet i dette. Syngende Mødres kor sang derefter »Aftenbøn«, og et Primary-kor sang »Tak til vor Fader« og »Kun et lille barn som jeg«.

Så talte 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, broder Jørgen Schmidt, og han omtalte først menneskets udvikling gennem tiderne på alle områder. Gennem vor udvikling har man formindsket dødelighedsprocenten, men man er ikke i stand til at brødføde alle de mennesker, der findes, og i mange lande dør mange mennesker af sult. Han fortalte derefter om to måder, hvorpå dette kunne forhindres: enten gennem børnebegrænsning eller ved at bruge flere af de muligheder, der findes, for at skaffe føde. Det er vor vigtigste opgave at skaffe ånder her ned på jorden, så man må bruge metode nr. 2. Kun 10 % af jordens landoverflade er opdyrket, men ved brug af alle de projekter, der findes, kunne dette gøres betydeligt større. Dette er dyrt, men det er en sag, der angår alle, og vi må være rede til at tage et standpunkt.

Efter præsident Schmidts tale sang en kvartet, bestående af broder og søster Ljungstrøm, søster Gerti Andersen og broder Finn Nielsen »Sandhed vil vort sind erkende«. Broder Bird fra den europæiske byggekomité talte derefter med præsident Schmidt som tolk. Han sagde, at han havde deltaget i distriktskonferencer over hele verden, men aldrig før været så imponeret som her i Danmark. Han var kun ked af, at bygningen var for lille, men lovede, at vi snart ville få en større. Fortalte om et forjættet land, der gennem tiderne har været mange beretninger om. Om pionererne, hvis første befaling lød: Byg til Herren, og derefter til jer selv. Nu er befalingen kommet: Byg Zion op i denne del af verden. Sagde, at han var stolt af byggeprogrammet i Danmark og over hele Europa. I Tyskland er 40 % af byggemissionærerne flygtninge fra Østzonen. Selvom der i Danmark er kontrol fra regeringens side, vil dette ikke standse vor fremgang. Når de ser resultatet af byggeriet i København, vil de blive overrasket og forandre deres mening. Opfordrede os til sidst til at hjælpe med til dette program, da det ville give os mere kærlighed.

Til sidst talte præsident R. Earl Sorenson, der først udtalte sin overbevisning om vigtigheden af dette byggeprogram. Det er meningen, vi skal have kirker at prædike i, at oplære vore børn i, at udføre de ting Kirken vil, at vi skal gøre. Vi skal forberede os til at møde brudgommen. Han bar til sidst sit vidnesbyrd og sagde, at vi skulle være trofaste og udvikle os.

Til slut sang Syngende Mødres Kor, og broder Tom Asmussen sluttede med bøn. Tilstede var 521.

Om eftermiddagen var der funktionærmøder for de forskellige organisationer.

Konferencens hovedmøde begyndte kl. 17. Efter indledende sang og bøn og forskellige forretninger i mission og distrikt sang distriktskoret »En tanke i mit sind«, og nogle missionærer, der snart skal rejse hjem, talte.

Så talte den nyindsatte 1. rådgiver i distriktspræsidentskabet, broder Niels Johansen, der bl. a. sagde, at der kommer en tid, hvor man må tage et standpunkt, og det gjorde vi den dag, da vi blev døbt. Læste derefter et stykke af Joseph Smith, der omhandlede de ting, vi skulle stræbe efter at besidde. Vi skulle gøre vor kaldelse og udvælgelse urokkelig og lade verden se, at vi var værd at tage ved lære af, og lade vore ansigter lyse såvel om hverdagen som om søndagen.

Derefter talte distriktspræsident Jørgen Ringheim. Han omtalte Joseph Smith og den måde, han havde modtaget pladerne på. Om hvorledes folk for 136 år siden ikke ville tro på dette, men i dag er Kirken udbredt, og disse plader er kendt som Mormons Bog. Det har ikke været muligt for nogen at modbevise de sandheder, der står skrevet i bogen, men Moroni giver os i bogen sit tilbud om at adspørge Herren og på denne måde lære sandheden at kende, nemlig at bogen er sand. Hvorfor forbliver nogle søskende tro under alle forhold, mens andre er uhyggeligt

tilbageholdende med at komme? Alle de, der er forblevet trofaste, er dem, der har et stærkt vidnesbyrd. Vi skulle stille os selv det spørgsmål: Hvorfor er vi her i dag? Vi skulle gerne være her, fordi vi har et stærkt vidnesbyrd. Hvis vi ikke har det, er der mange, der i fremtiden vil glide fra. Når vi stemmer for en sag, skal vi gå ind for den og lade den blive en del af vor hverdag. Vi har valget mellem dette at sidde og lytte, eller være aktive og arbejde for Herrens sag, og det er på tide, at vi tager et standpunkt.

Efter en duet af broder Freddy Christensen og broder Finn Nielsen, »Hvor smuk og gylden er den sol«, talte 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, ældste George Vaieland. Han omtalte konferencens emne, »Fremgang for Kirken gennem ydmyghed og tolerance«, og hvorledes vi kan opnå disse to ting, ydmyghed og tolerance. Tænker vi nogensinde på den indflydelse, den Helligånd kan have på os hver dag? Mange mennesker udenfor Kirken er af den formening, at det er gennem læsning af Bibelen og andre ting, at man får den Helligånd. Viste ud fra Bibelen, hvorledes nogle havde fået den Helligånd gennem håndspålæggelse. Hvordan hjælper den Helligånd os da? Drog en sammenligning med elektricitet: man er nødt til at trykke på en kontakt for at få lys, selv om strømmen allerede er der. Vi er også nødt til at trykke på en knap for at få den Helligånd, og denne knap er gerninger. Hvis vi ikke har den Helligånd til at hjælpe os, kan vi ikke vise tolerance og ydmyghed. Vi skal være taknemmelige for den Helligånd, thi den vil lære os sandheden i alle ting. Hvis vi tror og er trofaste, vil vi altid få hjælp og vejledning.

Forsamlingen sang derefter: »Skal vi svigte vore pagter?«, og søster Ingrid Sorenson talte derefter. Sagde, at da de modtog deres kald, kunne de ikke forstå, at de blev velsignet så meget. Sagde, at det ville være frygteligt, hvis man ikke havde nogen at dele sine glæder med. Fortalte en historie om, hvorledes hendes forældre var blevet medlemmer og kommet til Salt Lake City, og takkede dem for deres trofasthed, og bad os til slut være trofaste og give Kirken fremgang i Danmark.

Så hørte vi atter trioen fra Odense: Søster Lilli Christoffersen, broder Orla Knudsen og broder Edmund Nielsen fremføre »Jesus, Son of God«.

Broder Lagerberg fra den europæiske byggekomité talte derefter, på svensk, og sagde, at den Kirke, vi tilhører, er den største og stærkeste organisation, der findes. Sagde, at han var glad for den smukke kirke og for, at vi selv havde gjort arbejdet, og sagde, at mange havde den gave at kunne tale, men at det var vidunderligt, når man kunne udføre noget med sine hænder. Når vi arbejder, kan vi ikke have negative tanker, og der er kun én, der kan dømme, og det er vor himmelske Fader. Vi er her for at have kærlighed til hinanden. Vi står overfor at skulle bygge en kirke og er faktisk blevet pionerer. De penge, der bruges til at bygge for, er for manges vedkommende penge, der er frugten af det arbejde, pionererne fra Skandinavien har udført. De kommer ikke fra rige mennesker, men fra folk, der må forsage ting for at betale tiende. Ved at forsage og opofre åbner vi en dør til nye velsignelser. Hvor vi arbejder for Herren, dér er vort hjerte, og hvis vi arbejder for Gud, vil vi ingen personlige problemer have.

Efter en sang af distriktskoret, »De, som sår med tårer«, talte til sidst præsident Earl Sorenson, der først takkede enhver, der havde udført en del på programmet. Læste lignelsen om de ti jomfruer og sagde, at denne lignelse er møntet på dem, der er medlemmer af Kirken. Der er mange, der lever hele deres liv som medlemmer af Kirken, men den dag, da Kristus kommer, er de ikke blandt dem, Han vil kendes ved, fordi de ikke har forberedt sig til Hans komme. Læste derefter lignelsen om talenterne og sagde, at lige meget, hvor mange talenter vi har, hvis vi ikke bruger dem, vil vi ikke få Herrens behag. Sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Tilstede 512.

F. N.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Slagelse:

L. Alfrida Johansen, 75 år den 30. december.

København Centrum Gren:

Lars Holger Jacobsen, 80 år den 15. januar.

Paula Andresen, Askøgade 14, 80 år den 30. januar.

Odense:

Esther Carlsen, 65 år den 22. januar.

Amager:

Meta Rosalie Jørgensen, Kretavej 9, 75 år den 31. januar.

Esbjerg:

Martin Christensen, 70 år den 31. januar.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Reed Christensen,* er den 27. november i Salt Lake Templet blevet viet til Kay Zundel. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Frank C. Johnson,* og hustru *Ellen Pedersen Johnson,* tidligere Aalborg, sender de kærligste hilsner til søskende og venner i Danmark med meddelelse om, at de den 11. november fik en datter, som har fået navnet Elaine Johnson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Vagn-Oluf Andersen,* og hustru *Ingelise Jensen Andersen,* tidligere Skive, har den 13. august i Salt Lake City, Utah, fået en datter, som har fået navnet Tina Andersen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionærer, broder og søster *Christian Johansen,* sender fra deres hjem i Santa Barbara, California, de bedste hilsener med ønsker om et godt og velsignet nytår for alle søskende, venner og missionærer i Danmark.

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Louis A. Kirby,* sender de bedste hilsener med ønsket om et godt nytår til alle han kender i Danmark.

VELSIGNELSER:

København Centrum Gren: 3. nov.:

Hans Henning Hall og Winnie Greta Dahl Halls datter, Lonnie Hall, velsignet af sin fader.

Esbjerg: 1. sept.:

Herluf Nielsen og Inger Jensen Nielsens søn, Jørgen Nielsen, velsignet af broder Kurt Schröder.

Horsens: 1. dec.:

Ebbe Rosenkilde og Kirsten Agnete Bjørn Rosenkildes datter, Pia Bjørn Rosenkilde, velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Aalborg:

Den 5. november døde broder *Johannes Nielsen,* 82 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

NYE GRENSPRÆSIDENTSKABER

København Centrum Gren:

Bent Lindhardt, grenspræsident

Arnold Køster, 1. rådgiver

Kaj Krammer, grenssekretær

Merete Hilmand, statistik-sekretær

Amager Gren:

Henri G. Olsen, grenspræsident

Harry Petersen, 1. rådgiver

Hans Helge Christensen, 2. rådgiver

Ejner Nielsen, grenssekretær

Vi beder Gud velsigne disse søskende i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt dem!

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse ved:**
København Centrum Gren: 16. nov.:		
Lars Rafn Pedersen	Ældste Mogens Rafn Mogensen	Broder Louis Christian Nielsen
30. november:		
Kirstine Marie Axelsen	Ældste Paul J. Robbins	Ældste Michael Bischoff
København Nordre Gren: 17. nov.:		
Betty Jean Thye Johansen	Broder Niels Johansen	Broder Jørgen Schmidt
Herning: 27. oktober:		
Victor Hyldgaard	Broder Thomas Christian Hyldgaard	Broder Henry Martinus Olsen
Randers: 9. november:		
Anne-Marie Bjerre	Ældste Franklin K. Ricks	Ældste Larry Johnson
Viborg: 26. oktober:		
Leif Overvad Andersen	Ældste Mark Thomas	Broder Axel Overvad Andersen
Aalborg: 16. november:		
Bent Andersen Falden	Broder Poul Eigil Andersen Falden	Broder Anton Andersen Falden
Karen-Lise Højmark Steffensen	Broder Magnus Højmark Steffensen	Broder Ejner Kjeldsen Sørensen
Aarhus: 2. november:		
Bodil Annette Sandberg Larsen	Ældste Valor Thompson	Ældste Richard A. Hintze
16. november:		
Dina Joan Nielsen	Ældste Valor Thompson	Ældste Richard A. Hintze
Svendborg: 30. november:		
Egon Lyngvig Jensen	Ældste Lloyd Hansen	Ældste Orville Larsen

Ordinantioner:	**Til:**	**Ordineret af:**
København Centrum Gren: 6. jan. 63:		
Svend Aage Christensen	Præst	Broder Arnold Køster
9. juni:		
Ernst Alvenius Rosanius Rasmussen	Lærer	Broder Torkil Dressø
Bent Giesmann Lindhardt	Præst	Broder Torkil Dressø
28. juli:		
Svend Erik Irvold	Diakon	Broder Arnold Køster
København Søndre Gren: 17. nov.:		
Ivan Holgersen Madsen	Præst	Broder Vagn Røder
København Nordre Gren: 17. nov.:		
Johannes Georg Clante Bechsgaard	Lærer	Broder Jørgen Ringheim
Esbjerg: 6. oktober:		
Knud Søltoft Holmboe	Lærer	Broder Johannes A. Sørensen
27. oktober:		
Jørgen Otto Nielsen	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Haderslev: 13. okt.:		
Johan Frederik Tabermann	Præst	Ældste L. Lynn Larsen
Odense: 10. november:		
John Flemming Christiansen	Lærer	Broder Niels Ove Andersen
Jacob Brandt	Lærer	Broder Palle Jørgensen
Slagelse: 27. oktober:		
Hans Georg Aspe	Præst	Broder Svend Aage Stokholm
Hjalmar Aksel Blum	Præst	Broder Børge Grand Hansen
3. november:		
Bo Lambert Hafstrøm	Diakon	Broder Hans Larsen

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
16. november:		
Vernon Clay	Kbh: Indre By	Hellerup
Steven H. Rasmussen	Kbh. Indre By	Holstebro
David Racker	Tårnby	Herlev
Paul van Alfen	Herlev	Silkeborg
Lee G. Jensen	Missionskont.	Kalundborg
James L. Jackson	Hvidovre	Færøerne
Stanford K. Madsen	Færøerne	Bispebjerg
Larry C. Johnson	Randers	Nørrebro
Ronald E. Lund	Holte	Kbh. Indre By
James Lillywhite	Vordingborg	Randers
Dennis Read	Hellerup	Aarhus
Ronald Clawsen	Holstebro	Hvidovre
Richard Dorsey	Silkeborg	Vordingborg
Arman Petersen	Lyngby	Aabenraa
Charles Peterson	Hellerup	Lyngby
Brent J. Peterson	Kalundborg	Bagsværd
Richard Nielsen	Bagsværd	Sønderborg
Kenneth Tucker	Sønderborg	København
Lawrence Knighton	Aabenraa	Holte
29. november:		
Dennis Keldsen	Bornholm	Odense
Henning S. Jensen	Odense	Bornholm
7. december:		
Cai Nielsen	Esbjerg	Odense
Paul Sampson	Frederiksberg	Glostrup
Glen Ross Hilton	Aalborg	Randers
Dennis Stoker	Herning	Aarhus
Douglas M. Hyatt	Nyborg	Hvidovre
Dennis Von Smith	Aarhus	Esbjerg
Randy Murdock	Hvidovre	Frederiksberg
Richard Burningham	Glostrup	Amager
Lynn Coon	Amager	Kbh. Indre By
Ralph C. Dent	Kbh. Indre By	Hellerup
Ronald Eaves	Hellerup	Lyngby
Charles Petersen	Lyngby	Nordsjælland
Niel Nielsen	Nordsjælland	Aalborg

Missionærankomster:

Med S.A.S. fra New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

12. november:

Floyd R. Garrison fra Hamer, Idaho, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

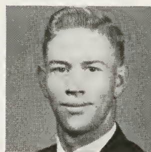
Gordon Alan Westenskow fra LaGrande, Oregon, beskikket til at arbejde i Aarhus.

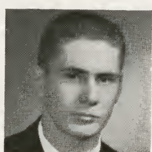
Kenneth B. Hansen fra Preston, Idaho, beskikket til at arbejde i København Indre By.

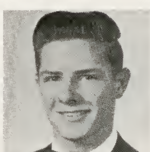
R. Bruce Nielsen fra Los Gatos, California, beskikket til at arbejde i Tårnby.

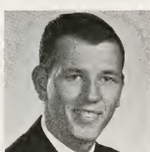
11. december:

Ronald Jay Harper fra Pleasant Grove, Utah, beskikket til at arbejde i Herning.

Floyd R. Garrison

Gordon A. Westenskow

Kenneth B. Hansen

R. Bruce Nielsen

Ronald J. Harper

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

9. december: *Jerry Wayne Sandberg* fra Washington, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herning.

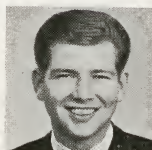
12. december: *Gary B. Madsen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

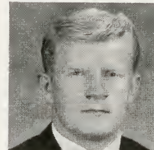
22. december: *Frank Dennis Breinholt* fra Price, Utah, efter sidst at have arbejdet i Birkerød.

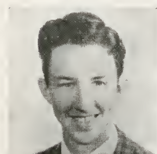
Dennis K. Clark fra Chico, California, efter sidst at have arbejdet i Lyngby.

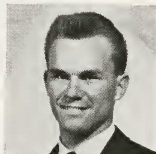
O. Lynn Coon fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som omrejsende ældste.

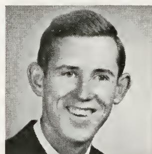
Steven N. Kearsley fra Victor, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

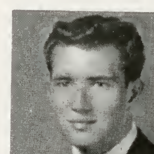

Jerry W. Sandberg

Gary B. Madsen

Frank D. Breinholt

Dennis K. Clark

O. Lynn Coon

Steven N. Kearsley

Billede af Joseph Smith

Vi har ladet fremstille nogle ekstra eksemplarer af det smukke billede af *Profeten Joseph Smith,* som fandtes på forsiden af november-nummeret.

Billedet egner sig fortrinligt til indramming og vil være en glimrende gave. Billedet koster

kr. 1,50 pr. stk.

og kan bestilles ved indsendelse af beløbet, enten i frimærker eller pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

Kirkens Musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm, Maglegårdsallé 83, Søborg.

Klaverstemning. Keld Neumann Johansen, Baneflø-jen 10 [1], Husum, Tlf. 91 07 79 (kl. 12-14, 16-18).

Trompetist søges, Jylland Distrikts Danseorkester, Karl Ove Nielsen, Kronprinsensgade 80, Esbjerg.

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen i hænde den 10. i måneden før udgivelsen. De koster kr. 2.00 pr. linie à 38 enheder.